

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA INFORMAČNÍCH TECHNOLOGIÍ
ÚSTAV POČÍTAČOVÉ GRAFIKY A MULTIMÉDIÍ

FACULTY OF INFORMATION TECHNOLOGY
DEPARTMENT OF COMPUTER GRAPHICS AND MULTIMEDIA

LETECKÁ HRA PRO ANDROID

DIPLOMOVÁ PRÁCE

MASTER'S THESIS

AUTOR PRÁCE

AUTHOR

Bc. DAVID ŠABATA

BRNO 2013

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA INFORMAČNÍCH TECHNOLOGIÍ
ÚSTAV POČÍTAČOVÉ GRAFIKY A MULTIMÉDIÍ

FACULTY OF INFORMATION TECHNOLOGY
DEPARTMENT OF COMPUTER GRAPHICS AND MULTIMEDIA

LETECKÁ HRA PRO ANDROID

FLIGHT GAME FOR ANDROID

DIPLOMOVÁ PRÁCE

MASTER'S THESIS

AUTOR PRÁCE

AUTHOR

Bc. DAVID ŠABATA

VEDOUCÍ PRÁCE

SUPERVISOR

Doc. Ing. ADAM HEROUT, Ph.D.

BRNO 2013

Abstrakt

Tato práce se zabývá vývojem letecké hry pro platformu Android. Nejdříve budou popsány možnosti nativního vývoje a vývoje s využitím knihovny Libgdx. Dále budou vysvětleny principy které se uplatňují při letu skutečného letadla a tyto budou zjednodušeny pro použití v leteckých hrách. Práce také shrne současné trendy v ovládání leteckých her na mobilních zařízeních a navrhne novou metodu založenou na dotykovém ovládání. V závěru bude popsán aktuální stav implementace.

Abstract

This work deals with flight game development on Android platform. Firstly the possibilities of native development and development using Libgdx library will be discussed. Then flight mechanics of a real aircraft will be explained and simplified for the use in flight games. The work will also summarize current trends in mobile flight game controls and will propose a new control method based on touch input. In the end the current state of implementation will be described.

Klíčová slova

vývoj her, mobilní zařízení, Android, mechanika letu, dotykové ovládání

Keywords

game development, mobile devices, Android, flight mechanics, touch input

Citace

David Šabata: Letecká hra pro Android, diplomová práce, Brno, FIT VUT v Brně, 2013

Letecká hra pro Android

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tento semestrální projekt vypracoval samostatně pod vedením
Doc. Ing. Adama Herouta, Ph.D.

.....

David Šabata
30. dubna 2013

© David Šabata, 2013.

Tato práce vznikla jako školní dílo na Vysokém učení technickém v Brně, Fakultě informačních technologií. Práce je chráněna autorským zákonem a její užití bez udělení oprávnění autorem je nezákonné, s výjimkou zákonem definovaných případů.

Obsah

1	Úvod	2
2	Vývoj her na platformě Android	3
2.1	Architektura systému	3
2.2	Verze systému a cílová zařízení	4
2.3	Nativní vývoj her	5
2.4	Komplexní vývojová prostředí	7
2.5	Knihovna Libgdx	7
2.6	Distribuce aplikací	12
3	Ovládání skutečného a herního letadla	13
3.1	Síly působící za letu	13
3.2	Ovládací prvky a manévry	14
3.3	Stabilita letadla	16
3.4	Herní ovládání letadla	17
4	Návrh dotykového ovládání a letecké hry	21
4.1	Nově navrhovaná metoda ovládání	21
4.2	Žánrové zařazení a herní mechanismy	24
4.3	Rozšiřitelnost	25
5	Implementace a publikování hry	26
5.1	Prototyp a prvotní testování	26
5.2	Struktura aplikace	28
5.3	Herní logika a průběh simulace	31
5.4	Uživatelské rozhraní	32
5.5	Vývojářské rozhraní	33
5.6	Zveřejnění hry a zpětná vazba	33
5.7	Možnosti dalšího vývoje	33
6	Závěr	36

Kapitola 1

Úvod

TODO: revize

Hry pro mobilní zařízení, zejména telefony a tablety, v současnosti zažívají nebývalý rozmach. Dalo by se říct, že jsou nyní tam, kde byly před patnácti až dvaceti lety hry počítačové. Zatímco typický tým vyvíjející hru pro počítač nebo herní konzoli čítá desítky, ale často i stovky členů, hru pro mobilní telefon je stále možné stvořit jen v několika málo lidech.

Neustále narůstající výkon dovoluje přiblížit se kvalitě počítačových her. Těmi se nově díky mobilním zařízením může hráč zabavit například na cestách anebo při čekání na autobus. Velká většina lidí s sebou neustále nosí výkonný počítač ve velmi malém balení, který je navíc vybaven množstvím sensorů a často i soustavným připojením k internetu. To nabízí prostor pro velké množství inovací a je dobře že se takové inovativní přístupy skutečně objevují.

Tato práce se pokusí přispět svým dílem navržením nové metody ovládání leteckých her pro mobilní zařízení. Nejdříve popíše platformu na které bude implementace probíhat, dále vysvětlí principy díky kterým letí a manévruje skutečné letadlo. Tyto principy poté zjednoduší pro použití v prostředí her a shrne současné možnosti ovládání herních letadel. Nakonec navrhne novou metodu ovládání založenou na dotyku a popíše současný stav její implementace a hry na ní založené.

Kapitola 2

Vývoj her na platformě Android

OK r1

Android je operační systém pro mobilní zařízení, založený na Linuxovém jádře a poskytovaný ve formě otevřeného zdrojového kódu. Poprvé byl představen v roce 2007, první mobilní telefon s Androidem se dostal na trh o rok později. Aktuálně dle statistik za první čtvrtletí roku 2013 má na poli *chytrých mobilních telefonů* (smartphone) Android jakožto operační systém podíl přes 38% [?] (měřeno na základě navštěvovanosti webových stránek z mobilních telefonů) se zřejmým vzestupným trendem. Ačkoliv je Android použitelný pro množství různých zařízení (a implementace mimo pole mobilních telefonů se už nyní objevují), bude se tato práce soustřeďovat pouze na jeho využití v mobilních zařízeních typu mobilního telefonu nebo tabletu. Informace v následujících kapitolách budou vycházet z oficiálního vývojářského portálu [2] a z vlastních zkušeností a poznatků. Kapitola 2.5 pak bude čerpat z dokumentace knihovny Libgdx [5] a také knihy téhož autora [?].

2.1 Architektura systému

OK r1

Architekturu systému lze rozdělit do několika úrovní. Na té nejvyšší jsou aplikace psané v jazyce Java, které používají systémové funkce a rozhraní. Distribuují se v balíčcích v tzv. *mezikódu* (Java bytecode). Mezikód je výstup kompilace a jako takový je přenositelný mezi platformami. Pro spuštění však potřebuje interpret, kterým je v tomto případě virtuální stroj pojmenovaný Dalvik.

Dalvik samotný se nachází na nižší úrovni, tedy mezi programy a jejich součástmi v nativním kódu psanými v jazyce C, C++ či jazyce symbolických instrukcí. Zde můžeme najít především sadu systémových knihoven od kterých je vyžadován vysoký výkon. Jsou jimi například knihovny pro vykreslování (OpenGL), databáze (SQLite), šifrování (SSL) anebo multimédia. Jejich rozhraní je dostupné jak v prostředí Javy, tak skrze *JNI* (Java Native Interface). JNI je rozhraní umožňující psát programy v některém z výše uvedených jazyků s možností přímého propojení se součástmi psanými v Javě. Aplikace jako celek je pak rozdělená do dvou samostatně kompilovaných částí, jejichž spolupráci zajišťuje Dalvik.

Do nativního kódu je vhodné převést především provádění náročných operací v kritickém čase, například simulaci fyziky ve 3D scéně anebo výpočty pro umělou inteligenci. Není ovšem vhodné, ačkoliv by se to mohlo zdát, implementovat zde celou aplikaci. Výkon nemusí být oproti interpretovanému kódu nutně vyšší, a naopak mohou nastat problémy s přenositelností a optimalizací pro konkrétní zařízení [3]. Tu by běžně prováděl Dalvik,

zde ale záleží plně na programátorovi. Konkrétní přínosy i slabiny použití JNI budou dále rozvedeny v kapitole 2.3.

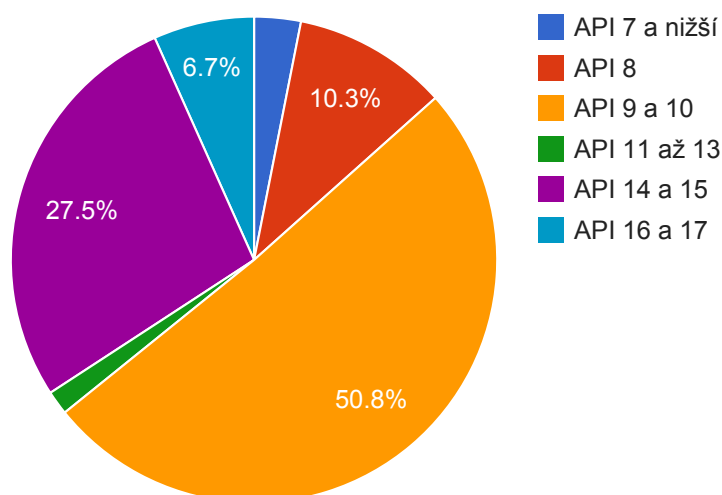
Na nejnižší úrovni je již zmíněné jádro psané v jazyce C. To zajišťuje přístup k hardwaru, multitasking, správu souborového systému a další základní úlohy. Přímě k jádru však programátor v drtivé většině případů nepotřebuje přistupovat. Funkce jádra programátor využije jen při výjimečných případech kdy vytváří systémovou aplikaci. Taková aplikace vyžaduje pro svůj běh vyšší oprávnění a běžný uživatel ji nemůže spustit. Své uplatnění ale nachází při modifikacích systému, kde jakožto předinstalované aplikace získávají vyšší oprávnění automaticky. Jelikož je Android otevřená platforma, je možné její součásti libovolně upravovat a takto vzniklý systém distribuovat.

2.2 Verze systému a cílová zařízení

TODO: revize, nové procenta a grafy

Vývoj operačního systému vede firma Google, která vydává zdrojové kódy nových verzí. Ty se ovšem přímo do zařízení dostávají jen velmi zřídka (jde o referenční modely telefonů a tabletů které si nechává vyrábět přímo Google). Typicky přebírají kód jednotliví výrobci a upravují či doplňují jej tak, aby fungoval pro konkrétní modely (nekompatibilita hrozí především u specifického hardwaru jako je 3D displej). Často také výrobce přidává dodatečné aplikace, ať už pro plné využití možností zařízení nebo čistě pro reklamní účely. Jak bude výsledný systém vypadat, jaké funkce bude obsahovat a jaká zařízení bude podporovat je plně v zodpovědnosti výrobců. Právě kvůli tomu jsou nejčastěji aktualizovány modely z vyšší cenové třídy a levnější zařízení bývají opomíjena.

Důsledkem otevřenosti Androidu je jeho roztříštěnost co se verzí týče. Aktuální rozložení verzí *API* (programátorské rozhraní, Application Programming Interface) k prosinci 2012 je na obrázku 2.1, data pocházejí z oficiálního zdroje [4]. Je jasně vidět dominance verzí 9 a 10 (v uživatelském značení jde o Android verze 2.3.x) které jsou i nyní, po téměř dvou letech od prvního vydání, stále nasazovány do nově prodávaných zařízení.

Obrázek 2.1: Rozložení verzí systému Android k prosinci 2012

Je často připomínanou pravdou, že právě zpětná kompatibilita se staršími verzemi sys-

tému znamená pro tvůrce aplikací množství práce navíc. V případě vývoje her však toto neplatí, neboť ve skutečnosti využívají jen malou část API. Zde je z programové části důležitá především podpora knihovny OpenGL ES ve verzi 2.0. Ta je nyní dostupná na více než 90% zařízení a můžeme ji tedy považovat za standard. Mnohem důležitější je však technická vybavenost zařízení, zejména pak výkon procesoru, výkon grafického čipu a velikost jeho paměti. Zde jsou parametry často velmi rozdílné a relevantní srovnání či statistiky bohužel chybí. Nezanedbatelným parametrem jsou také rozměry displeje. Vzhledem k různým hustotám zobrazení není vhodné uvádět pouze rozlišení. Větší vypovídací hodnotu z hlediska dotykového ovládání má fyzická úhlopříčka displeje, která je v současnosti nejvíce zastoupená v rozměrech okolo 4 palců. [4]

2.3 Nativní vývoj her

OK r1

Pokud se zaměříme konkrétně na vývoj grafických her, zjistíme že hluboké znalosti systému nejsou nezbytné. Android umožňuje navrhovat velmi složitá a propracovaná uživatelská rozhraní, hernímu vývojáři však bude stačit jen nezbytné minimum. Podobně je tomu s dalšími vymoženostmi systému.

Základním stavebním kamenem každé aplikace je tzv. *Aktivita* (třída `Activity`). Zjednodušeně lze říct že Aktivita je okno aplikace, typicky zobrazované přes celý prostor displeje (s výjimkou informační lišty a případných virtuálních kláves), se kterým může uživatel interagovat. Aktivita je rodičem jednotlivých elementů uživatelského rozhraní, případných dialogů, nabídek a dalších prvků. Pro potřeby hry běžně postačuje jediná aktivita jejímž potomkem je speciální oblast do které může vykreslovat OpenGL (oblast je třídy `GLSurfaceView`). Při vytvoření této oblasti systém současně spustí speciální vlákno, které má přístup k OpenGL kontextu, a může tedy provádět grafická volání. Toto vlákno je poté systémem pravidelně probouzeno tak, aby vykreslování probíhalo v rychlosti co nejbližší ideálním 60 snímkům za vteřinu. S uživatelským rozhraním systému běžící hra až na výjimky nepracuje, vše probíhá v oblasti vyhrazené pro vykreslování.

Kromě zobrazování je Aktivita důležitá také pro příjem vstupních událostí. Má možnost *přihlásit* se u systému ke sledování dotyků na obrazovce, stisků tlačítek, naklonění zařízení, případně stavů dalších sensorů. Tyto události přicházejí v odděleném vlákne které nemá možnost vykreslování. Vlákno typicky upraví vnitřní stav hry a poté se opět uspí a čeká na další událost. Platí zde samozřejmě obdobné principy jako u jiných vícevláknových prostředí. Jak vlákno pro vykreslování, tak i vlákno pro zpracování události nesmějí provádět blokující volání a neměly by provádět časově náročné výpočty. Pro takové případy nabízí Android možnost spuštění odděleného vlákna a postupy jak s takovým vláknem asynchronně komunikovat, aniž by docházelo k narušení plynulosti běhu aplikace, v tomto případě poklesu počtu vykreslených snímků za vteřinu.

2.3.1 Negativa nativního vývoje

V případě že zvolíme tvorbu hry čistě na základě Androidu bez mezičlánků typu frameworku nebo herního engine, můžeme narazit na některé nepříjemnosti. Především nemůžeme počítat s jakýmkoliv rozšířením nad možnosti OpenGL ES. Je plně v kompetenci programátora aby si připravil potřebné datové struktury a pomocné třídy. Systém jako takový sice obsahuje několik základních tříd pro popis vektorů a matic a operace s nimi, ty ale nebyly

navrženy pro práci s OpenGL a dochází zde k nesrovnalostem (příkladem může být vnitřní reprezentace matice, která je jednou řádková a jindy sloupcová).

Jako jedna z výhod aplikací v jazyce Java bývá uváděna automatická správa paměti použitím tzv. *garbage collectoru*, tedy součásti virtuálního stroje, která počítá reference na každý alokovaný objekt a v případě odstranění posledního výskytu tento objekt uvolní z paměti. Ačkoliv může být tento přístup pohodlný, přináší množství rizik. Vzhledem ke složitosti operačního systému (a často i neznalostí jazyka Java) je pro programátora relativně snadné držet referenci na objekt, který již nepoužívá a o kterém předpokládá, že již byl z paměti uvolněn. Tím sice nedochází k nenávratně ztraceným blokům paměti jako při práci v nativním kódu, paměťové nároky aplikace však zbytečně rostou. Čím více paměti pak aplikace používá, tím častěji se bude garbage collector obracet právě na ni a její paměť se bude snažit uvolňovat. A právě při úklidu paměti dochází ke krátkému pozastavení všech vláken dané aplikace. Toto pozastavení běžně trvá jednotky až desítky milisekund a nemusí být pro uživatele viditelné. Zda se ale aplikace pozastaví a jak dlouho tento stav potrvá závisí na velkém množství faktorů které programátor nemá pod kontrolou. Je tedy velmi důležité zvolit vhodnou taktiku práce s pamětí a té se striktně držet. Jednou z možností je předběžné vytvoření všech objektů které mohou být potřeba s tím, že v průběhu hry již nové objekty nevznikají. Toto je však ideální stav, kterého není snadné dosáhnout. Sofistikovanější správa paměti bude popsána v kapitole ??.

S problematikou paměti souvisí také načítání dat potřebných ve hře, zejména pak geometrie scény a textur. V případě 3D modelů opět narazíme na neexistenci jakýchkoliv pomocných tříd. Ve vývojářské komunitě navíc není úplná shoda na tom, který z formátů uložení modelů používat. Ve výsledku je opět na programátorovi, aby zvolil vhodný formát, ten nastudoval a implementoval jeho načítání. To vzhledem ke správě paměti popsané v předchozí části rozhodně není triviální úkol. (U mnohých formátů existují více či méně zdařilé implementace jejich načítání, téměř vždy ale diktují v jakých strukturách budou načtená data uložena, což nemusí být optimální.)

V případě textur je situace o něco jednodušší. Jelikož Android běžně využívá rastrová data obvyklých formátů ve svém uživatelském rozhraní, umí takové soubory přirozeně i načítat. Nedostatkem zde mohou být zvýšené paměťové nároky ve chvíli kdy se textura dekoduje ze svého formátu do interní reprezentace (velmi podobné bitmapě) a následně přesouvá do grafické paměti. V tento okamžik jsou současně alokovány dva až tři objekty reprezentující stejnou texturu, ovšem s rozdílnou vnitřní reprezentací. S velkou pravděpodobností bude opakovaně docházet ke spuštění automatického úklidu paměti. V krajních případech při použití rozměrných textur může dojít i k ukončení aplikace z důvodu překročení maximálního množství přidělené paměti.

Zmíněné slabiny nízkoúrovňového přístupu k tvorbě her jsou jen jedny z mnoha. Zcela jistě záleží na subjektivním přístupu a zkušenostech, zda se můžou rozvinout do skutečných problémů či nikoliv. Drtivá většina těchto i jiných nedostatků je samozřejmě řešitelná a vývojová prostředí nabízejí množství pomocných nástrojů. V extrémním případě může programátor zajít až tak daleko, že vytvoří vlastní framework či engine. Je však otázkou, zda by měl své síly soustředit na ladění a obcházení záludností systému nebo použít existující řešení a své síly zaměřit na konkrétní prvky, které odliší jeho hru od konkurence.

Z výše uvedeného je zřejmé, že u většiny grafických aplikací je žádoucí použít existující a ověřený kód na kterém se bude dále stavět. Není podstatné zda půjde o malou knihovnu, framework či herní engine – názvosloví zde není ustálené (v dalším textu se proto budu držet obecného pojmu *knihovna*). Důležitý je přínos pro programátora, úspora času a prostředků,

možnost soustředit se na konkrétní produkt a ignorovat podružné problémy. V neposlední řadě také použití knihovny znamená přenesení odpovědnosti za část aplikace na někoho jiného. To může znamenat zefektivnění vývojového procesu, ale také jeho zásadní zpomalení v případě že se vývoj knihovny zastaví nebo obsahuje chyby které autor nechce či nemůže opravit.

2.4 Komplexní vývojová prostředí

Jistou ochranou před hrozbou budoucích problémů je využití komerčně nabízených řešení. Dva nejrozšířenější zástupci této kategorie jsou Unity 3D a Unreal Engine, kde oba sami sebe označují za herní engine. V obou případech jde o specializovaná vývojová prostředí která se snaží upozadit programování ve smyslu psaní kódu a naopak upřednostňují přímé sestavování scény a definice chování. Vývojář může hru hrát a souběžně v reálném čase upravovat. K tomu slouží interaktivní pohled do scény, kde je možné pracovat na úrovni objektů. Samozřejmostí je množství předdefinovaných chování, fyzikálních vlastností, materiálů a často i celých objektů se všemi vlastnostmi (například celé pojízdné auto). Na skutečné programování přichází čas pouze ve chvíli, kdy je potřeba nadefinovat vnitřní logiku hry, případně vytvořit nové chování některého z objektů. V takovém případě používá engine vlastní skriptovací jazyk. Jak Unity 3D, tak i Unreal Engine jsou komplexní vývojová prostředí produkující multiplatformní aplikace a Android je pouze jedním z mnoha výstupů. Vývojář ve skutečnosti přichází s architekturou Androidu do kontaktu jen minimálně nebo vůbec. I přesto není vhodné tento přístup opomíjet, neboť s použitím právě Unity 3D vznikají v současnosti nejlépe hodnocené a po vizuální stránce nejpropracovanější hry. Záporům je zde vysoká počáteční investice, a to v řádu minimálně stovek dolarů.

Obrázek vývojového prostředí UDK / Unity ?

2.5 Knihovna Libgdx

TODO: zmínit i bullet - vlastní kapitola?

Alternativou k placeným vývojovým nástrojům jsou menší knihovny s těsnější vazbou na systém Android. Nejpoužívanější z nich jsou AndEngine a Libgdx. První z jmenovaných se nazývá herní engine, druhý se označuje za framework. Oba jsou však k dispozici zdarma ve formě otevřených zdrojových kódů s možností komerčního i nekomerčního využití. Jelikož jsou si obě knihovny velmi podobné, soustředím se v dalším popisu pouze na Libgdx, kterou také použiji při implementaci. Zdrojem bude z velké části oficiální dokumentace [5] a také kniha ?? ???? ? [?]. Jejím autorem je Mario Zechner, který je současně tvůrcem knihovny Libgdx a jejím hlavním přispěvatelem.

TODO: Citovat Mariovu knihu! TODO: Říct že kapitola čerpá z dokumentace libgdx a scene2d.ui

Na první pohled vypadá knihovna Libgdx podobně jako dříve zmíněné nástroje – stejně jako ony je schopná produkovat aplikační balíčky pro více platforem. Původně však vznikala jako knihovna pro tvorbu 2D her pro Androida a až postupem času došlo rozšíření o podporu dalších platforem. Aktuálně je kromě systému Android podporovaná i tvorba webových appletů a klasických aplikací pro počítače. Jak konkrétně multiplatformní vývoj probíhá bude popsáno v kapitole 5.2.1.

Narozdíl od jiných řešení knihovna neobsahuje žádné vývojové prostředí ani předpřipravená data. Zaměřuje se více na usnadnění vývoje nabízením pomocných algoritmů a tříd.

Obrázek 2.2: Hra Shadowgun od brněnského studia Madfinger Games, vytvořená v Unity 3D

Je pak čistě na programátorovi, zda výhod knihovny využije. Díky tomu má prostor pro detailní optimalizace na nízké úrovni pro dosažení maximálního výkonu hry, stejně jako se může pohybovat na vyšší úrovni, která umožní velmi rychlé prototypování a vytvoření funkční aplikace. Mezi přednosti Libgdx patří vysoko- i nízkoúrovňové rozhraní pro 2D a 3D grafiku, podpora fyziky, propracovaný systém uživatelského rozhraní, načítání množství formátů, práce se zvuky a mnoho dalších. V neposlední řadě se pak snaží stírat rozdíly mezi jednotlivými zařízeními a verzemi systému Android.

Samozřejmostí je řešení výše zmiňovaných nedostatků při vývoji bez pomocných knihoven. Velká síla Libgdx spočívá v tom, že je implementována částečně přímo v Javě a částečně v nativním kódu. Tím dosahuje vyššího výkonu zejména u již zmiňovaných fyzikálních simulací, ale především má plnou kontrolu nad alokací paměti a jejím následným uvolňováním. Automatické uvolnění přirozeně probíhá pouze v části aplikace běžící ve virtuálním stroji, zatímco v nativním kódu je práce s pamětí plně v režii programátora. Vhodným propojením těchto dvou částí lze bezpečně alokovat paměť kterou garbage collector *neuvídí*, a dokonce dosáhnout stavu kdy framework jako takový uvnitř hlavní herní smyčky žádnou paměť nealokuje. To samozřejmě nemůže úplně zamezit spouštění úklidu paměti, příčinou však bude běh ostatních aplikací a systému, nikoliv samotné hry. V praxi se pak paměť uklízí jen velmi výjimečně, probíhá velmi rychle (garbage collector spravuje jen velmi malé množství paměti), a hra tedy může běžet plynule.

2.5.1 Struktura aplikace

r1 OK

Vstupním bodem aplikace je instance třídy **Application**, která obsahuje základní herní smyčku. Ta je volaná systémem právě na dříve zmiňované frekvenci blízké 60 snímkům za sekundu. Při tvorbě grafických aplikací se často využívá oddělené volání pro aktualizaci scény a její vykreslení, Android však takové rozdělení nepodporuje (z důvodu návaznosti na systémový element s OpenGL kontextem, popsáný v kapitole ??). Je samozřejmě možné aktualizaci scény a její vykreslení oddělit ručně, například v případě že není nutné se scénou manipulovat příliš často, ale chceme zachovat plynulost vykreslování. Typické využití může být u tahových her, kdy se herní logika provádí jen v okamžiku tahu, zatímco zobrazování probíhá v každém snímku, například kvůli probíhajícím animacím. Je samozřejmě možné optimalizovat ještě více, animace nepoužívat a vykreslovat jen ve chvíli, kdy se scéna změní. V takovém případě dochází k maximální úspoře energie. Aplikace ale může působit značně statickým dojmem a pro akční hry tento přístup není vhodný vůbec.

Zatímco samostatná třída aplikace je vhodná jen pro nejtriviálnější aplikace, u složitějších bude žádoucí rozdělit aplikaci do několika částí. Zde knihovna nabízí členění do tzv. *obrazovek* (potomci třídy **Screen**), které mají vlastní životní cyklus. Hlavní třída aplikace pak obstarává pouze přepínání mezi jednotlivými obrazovkami. Ty lze považovat za oddělené logické celky a často je možné je i samostatně vyvíjet, což bude přínosem zejména pro vícečlenný tým vývojářů. Obrazovka jako taková však žádné vyšší funkce nemá a kromě zmíněného zřehlednění kódu nabízí jen možnost jednoduchého vykreslování texturovaných obdélníků (tzv. *sprite*).

2.5.2 Zpracování vstupních událostí

r1 OK

Vstupní události jsou závislé na aktuální platformě, a proto jsou v Libgdx skryty pod jednotným rozhraním, kdy konkrétní implementaci doplňuje sama knihovna právě podle aktuálního prostředí. Programátor díky tomu nemusí řešit, zda bude aplikace ovládaná dotykem či myší, klávesnicí nebo hardwarovými tlačítky mobilního telefonu nebo třeba ovladačem typickým pro herní konzole. Je zřejmé, že všechny typy událostí nebudou podporovány na všech platformách. Knihovna však zavádí vhodné substituce a sjednocení, kde například kliknutí na dotykovém displeji odpovídá kliknutí levého tlačítka myši. Na vyšší úrovni je pak možné detekovat celá gesta jako chycení a táhnutí nebo zoom.

Přirozeně lze definovat i vlastní zpracování vstupu. Příkladem může být křížový ovladač vykreslovaný na obrazovku v případě, že aplikace běží na dotykovém zařízení. Vnitřně pak může takový ovladač *překládat* dotykové události na události stisku klávesy. Ty pak aplikace obslouží jako běžné události a programátor tak velmi snadno získává podporu pro dotyková zařízení, počítačové klávesnice i konzolové ovladače.

Toto chování je umožněno tzv. *vstupními procesory* (třída **InputProcessor**). Vstupní procesor je třída obsahující kód pro zpracování vstupních událostí. V okamžiku zpracování v procesoru už je známo o jaký typ události jde. Procesor jako takový tedy žádnou detekci neprovádí. Typicky obsahuje referenci na objekty aplikační logiky a s těmi nějak pracuje. Na konci svého běhu vrací návratovou hodnotu podle toho, zda událost zpracoval (a měla by tedy zaniknout) anebo ne (což nutně neznamená že na událost nijak nereagoval).

Vstupních procesorů může být v aplikaci několik, aktivní je ale vždy pouze jeden. Pro komplexní zpracování vstupů se proto zavádí tzv. *multiplexer* (třída **InputMultiplexer**),

který představuje kontejner vstupních procesorů, přičemž rozhraní procesoru také sám implementuje. Při příchodu události ji pouze předává jednotlivým procesorům do té doby, dokud ji některý z nich nezpracuje.

Tím je možné vytvářet kaskády vstupních procesorů ať už pro zmíněné sjednocení vstupů napříč platformami anebo pro obsluhu událostí ze složitějších scén. Příkladem může být dotykem ovládaná hra využívající doplňkové ovládací prvky na obrazovce. Vhodným řešením by mohl být multiplexer zastřešující vstupní procesor pro doplňkové prvky (přicházející na řadu jako první, tedy může událost zpracovat a nepustit dál) a procesor pro ovládání samotné hry. Takto oddělené zpracování vede nejen k přehlednějšímu kódu, ale i k jednodušší obsluze událostí ve chvílích, kdy existuje více prvků souběžně či postupně reagujících na stejný vstup.

2.5.3 Tvorba uživatelského rozhraní

Velmi silnou součástí Libgdx z hlediska tvorby uživatelského rozhraní je knihovna Scene2D.ui (**TODO: citace**), která je použitelná i samostatně v obecných projektech v jazyce Java. Jejím základním prvkem je tabulka (třída `Table`), pro kterou se definují jednotlivé buňky a jejich rozdělení do řádků. Chování je podobné tabulkám vytvořeným v jazyce HTML v kombinaci s CSS. Buňkám lze nastavovat pevné či poměrné rozměry, vnitřní okraje, pozadí a některé další atributy. Je také možné buňky v rámci jednoho řádku slučovat; vertikální slučování podporované není, ale lze jej dosáhnout jinou cestou. Specifickým parametrem buněk je pak *rozpínavost* v rámci řádku a v rámci sloupce. Vhodnou kombinací je možné vytvořit dynamickou, tzv. *fluidní* tabulku, která se bude přizpůsobovat svému obsahu i rozměrům zobrazovací plochy.

Nad tabulkami jsou dále vystavěny základní prvky uživatelského rozhraní jako tlačítka, dialogy, pole pro zadání textu, obrázky, bloky textu, posouvateľné panely a další. Využití tabulky lze demonstrovat na tlačítku. To je ve skutečnosti tabulka o třech řádcích a třech sloupcích, kde prostřední buňka obsahuje textový popis a obrázek. Všechny jeho buňky pak mají vhodně nastavené pozadí, čímž lze vytvořit například i tlačítka se zakulacenými okraji. Samozřejmě si opět zachovává schopnost přizpůsobit rozměry svému obsahu i okolí. Složitější prvky vznikají obdobně, přičemž často využijí i možnost tabulky do sebe libovolně vnořovat.

Prvky rozhraní také nemusejí být nutně statické. Každý prvek může mít nadefinováno své vlastní chování a v rámci scény se chovat zcela autonomně. Současně knihovna nabízí množství předdefinovaných efektů, které lze prvkům přiřazovat. Typicky jde o geometrické transformace nebo práce s barvami či průhledností. Efekty dostávají jako parametr dobu trvání a krajní hodnoty, mezi kterými v čase interpolují. Podobně jako při zpracování událostí i zde existují speciální efekty chovající se jako kontejnery efektů běžných. Ty umožňují nechat efekty probíhat současně anebo v řadě za sebou. Samozřejmostí je opět libovolné vnořování, čímž lze vytvořit velmi komplexní chování.

Kořenovou komponentou uživatelského rozhraní je tzv. *Stage* (jelikož by český výraz mohl být zavádějící, ponechávám bez překladu a použiji přímo název třídy `Stage`). Představuje kontejner na výše popsané prvky rozhraní. Ty sice své vykreslování řídí samy, ale předpokládají korektně nastavené parametry vykreslování, především pohledových transformací. K tomu slouží *Stage*, která udržuje kameru s ortogonální projekcí a některé další struktury sloužící k vnitřní optimalizaci vykreslování. Implicitně *Stage* pokrývá celou zobrazovací plochu, ale toto chování je možné změnit. Stará se také o pořadí vykreslování

prvků rozhraní, čímž řídí jak se budou prvky překrývat. Na samotnou Stage můžeme také, podobně jako na jednotlivé její prvky, aplikovat některé efekty. Stejně tak je možné vložit do jedné obrazovky několik instancí Stage a provádět navigaci mezi nimi, v rámci jediné obrazovky.

obrázek - menu UI se zapnutým debugem

TODO: scene2d.ui umí dělat i jednoduché hry

2.5.4 Pomocné nástroje a součásti knihovny

Knihovna Libgdx obsahuje několik velmi užitečných nástrojů. Některé z nich jsou přímo součástí kódu knihovny a jsou použitelné při běhu aplikace, jiné jsou distribuovány jako samostatné programy vhodné pro předpřipravení dat do vhodného formátu. Jejich použití či nepoužití je vždy rozhodnutí programátora a knihovna jako taková použití žádné z níže popsaných součástí nevyžaduje.

První zajímavý nástroj se jmenuje *Texture Packer*. Slouží k vytváření tzv. *atlasů textur*, což je jediný obrázkový soubor, který v sobě obsahuje vhodně poskládané jednotlivé textury. Jde obecně používaný přístup, který značně urychluje načítání textur i jejich vykreslování zejména v případech, kdy aplikace využívá množství malých textur. Z pohledu načítání se ušetří přístupy do souborového systému, v okamžiku vykreslování je pak velká textura uložená v jediné texturovací jednotce. Pokud by se atlas textur nepoužil bylo by nutné v průběhu vykreslování jediného snímku texturovací jednotky nejen přepínat, ale vzhledem k jejich omezenému počtu i měnit k nim připojené textury. Texture Packer současně s grafickým výstupem ukládá i soubor ve formátu JSON, který knihovna při použití atlasu automaticky načte a podle informací v něm obsažených vytvoří pojmenované texturové oblasti (odpovídající dílčím texturám). S těmi je následně možné v aplikaci pracovat jako s běžnými texturami, zatímco popsané optimalizace probíhají automaticky bez přičinění programátora. Užitečnou vlastností nástroje Texture Packer je také možnost spouštění z příkazové řádky, respektive jeho přímého zapojení do procesu sestavování aplikace. Programátor tedy udržuje adresář s jednotlivými texturami (jelikož je tento způsob mnohem výhodnější pro případné úpravy), z toho se při sestavení aplikace vytvoří atlas, knihovna jej načte a programátor v aplikaci dostává přístup opět k jednotlivým texturám.

obrázek textury z texture packeru? nebo rovnou rozhraní programu?

Dalším užitečnou součástí knihovny je podpora bitmapových písem. K používání písem a vypisování textů není v Open GL jednotný přístup. Bitmapová písma se však jeví jako rozumný kompromis mezi vektorově definovanými písmi, které je před vykreslením potřeba rasterizovat, a bitmapami s pevně uloženými řetězci a texty. Bitmapové písmo se skládá z obrázkového souboru, kde jsou jednotlivé znaky a symboly uloženy podobně jako textury v atlasu textur, a definičního souboru ve formátu ??? **FIXME: jmenuje se nějak???**. Tento soubor však kromě informací pro rozsekání obrázku na jednotlivé znaky obsahuje informace o tom, jak znaky skládat do slov, o rozestupech mezi nimi, o názvu a charakteristikách písma a další. K vytvoření těchto souborů lze využít některý z volně dostupných nástrojů (bitmapová písma jsou opět obecně používanou technikou). Knihovna Libgdx tyto soubory načítá a může s jejich použitím vykreslovat jednořádkový či víceřádkový dynamický text. Taková funkcionality je velmi výhodná při překladu aplikace do jiných jazyků. V takovém případě není potřeba udržovat popisky v grafických souborech (čímž rapidně vzrůstá velikost celé aplikace, ale i nároky na její údržbu a další vývoj), ale je možné použít běžný

textový soubor s řetězci. Přidání podpory dalšího jazyka pak znamená pouhé přeložení sady řetězců, vše ostatní proběhne automaticky, včetně například správného zarovnání popisků v uživatelském rozhraní, které plyne z chování prvků rozhraní popisovaných v kapitole 2.5.3.

Specialitou knihovny Libgdx je použití vizuálních témat pro celou aplikaci (základem je třída *Skin*). Při návrhu uživatelského rozhraní zavádí vrstvu abstrakce, kde každému typu prvku rozhraní přiřazuje definici vizuálního stylu. Definuje se tedy obecný vzhled tlačítek, polí, posuvníků a dalších prvků. Je také možné zvolit ještě jemnější dělení v rámci typu, například zavést několik skupin tlačítek a jejich vzhled definovat odděleně. Pro popis vizuálních témat slouží soubor ve formátu JSON obsahující konkrétní názvy tříd prvků rozhraní a poté pro každý z nich sadu atributů jako je barva, pozadí, použité písmo a další. Právě zde lze vhodně využít atlasy textur a bitmapová písma popsaná v předchozích odstavcích. Po načtení vizuálních stylů do knihovny jsou automaticky aplikovány. Knihovna pozná že je v rozhraní použitý prvek, jehož třída má přiřazenou definici, a tuto použije. Změnou definičního souboru lze velmi snadno změnit celý vzhled aplikace. Samozřejmě je možné s aplikací dodávat i několik vizuálních témat a výběr ponechat na uživateli; z hlediska programátora je toto jen úprava jediného řádku, kde se definiční soubor načítá.

Poslední popisovanou součástí knihovny je *Assets Manager*, který je možné volně přeložit jako *správce obsahu*. Přestože je jeho použití volitelné, je velmi silně doporučováno. Správce obsahu totiž představuje jednotné místo v rámci aplikace, přes které se bude přistupovat k datovým souborům. Těmi mohou být textury, zvuky, různé definiční soubory, a teoreticky jakýkoliv obsah. Správce dostane seznam datových souborů které jsou vyžadovány pro běh aplikace a tyto soubory bude načítat. Jeho rozhraní je vhodně navržené tak, aby bylo použitelné pro vytvoření načítací obrazovky s možností zobrazení reálného průběhu. Zajímavý je také způsob jakým ze souborů vznikají datové objekty. Aplikace definuje soubor a cílovou třídu, jejíž instanci chce získat. Pro každou takovou třídu pak musí existovat speciální načítací třída (tzv. *loader*), která umí ze souboru konkrétní objekt vytvořit. Pro všechny základní formáty už knihovna tyto třídy nabízí, stejně jako možnost načítání parametrizovat, které se využije například pro volbu způsobu filtrování textur. Spolu s načítáním také správce hlídá, zda jsou data ještě používána a může je průběžně uvolňovat.

2.6 Distribuce aplikací

- podepisování - obfuskace? licencování? root? - free markety - vývojářský účet u Google - Google Play - nemožnost beta testerů nebo obecně dělení do skupin - featuring na hlavní straně / hlavní straně kategorie

Kapitola 3

Ovládání skutečného a herního letadla

TODO: doplnit skutečné rovnice? :-O

TODO: revize

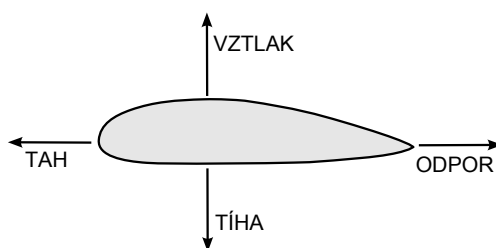
Tato kapitola popíše principy ovládání letadel a leteckých her. Shrne existující metody a představí novou metodu zaměřenou na ovládání akčních leteckých her v mobilních zařízeních.

Před návrhem herního ovládání letadla je vhodné se seznámit s tím, jak létají skutečná letadla. Více než o konkrétní rovnice zde půjde o základní principy díky kterým se letadlo udržuje ve vzduchu. Rovnice by totiž nebylo možné vyčíslit bez znalosti konkrétních koeficientů, které jsou pro každou konstrukci odlišné. I s nimi by však bylo exaktní matematické popsání letícího letadla velmi obtížné. Následující kapitoly budou čerpat především z [6] a [7].

3.1 Síly působící za letu

TODO: revize

Vyjdeme nyní z takzvaného *ustáleného vodorovného letu*. V tuto chvíli se letadlo pohybuje konstantní rychlostí s nulovým zrychlením, nestoupá, neklesá a není v náklonu. Působí na něj síly vyznačené na obrázku 3.1. Jsou jimi vztlak, gravitační tíha, tah a odpor. Při ustáleném letu jsou tyto síly v rovnováze. Ne však všechny navzájem, jak je někdy mylně uváděno, ale pouze dvojice sil působících proti sobě. Pro ilustraci můžeme použít namísto celého letadla pouze křídlový profil, na kterém jsou veličiny více zřejmé.

Obrázek 3.1: Síly působící na letadlo při ustáleném vodorovném letu

Nejdůležitější silou je vztlak. Ten působí kolmo vzhůru od křídla a při vodorovném letu vyrovnává tíhu letadla. Dochází k němu díky typickému profilu křídla, kdy na jeho spodní straně vzniká vyšší tlak vzduchu a současně na horní se tlak vzduchu snižuje. Pro zjištění celkového vztlaku křídla je potřeba znát množství parametrů, jako je hustota prostředí či rychlost pohybu křídla. Především ale záleží na koeficientech popisujících tvar křídla, jeho plochu, rozpětí a tvar jeho profilu. Pokud by nás zajímal celkový vztlak letadla, bylo by samozřejmě nutné započítat dílčí vztlakové síly na celém jeho povrchu.

Další z hlavních sil je tah motoru. Ten je tvořen jednou či více vrtulemi. Lopatky vrtule svým tvarem ženou vzduch za sebe (tedy směrem na trup a křídla letadla), čímž vzniká síla táhnoucí vrtuli, a tím i celé letadlo, dopředu. Tažná síla opět závisí na množství parametrů které popisují stavbu vrtule, počet lopatek a jejich aerodynamické vlastnosti, a samozřejmě také na rychlosti jakou se vrtule otáčí. S vyšší rychlostí stoupá tah a současně se zvyšuje rychlost proudění vzduchu v oblasti za vrtulí. Tím se nepřímo zvyšuje vztlak křídel, ale také se mění citlivost ovládacích prvků letadla.

Gravitační síla působící na letadlo je zřejmá a vždy směřuje ke středu Země.

Poslední silou je odpor který klade vzduch letícímu letadlu a působí vždy v opačném směru než je směr jeho pohybu. Je složený ze dvou hlavních složek. Jednou je odpor způsobený tvarem křídla, potažmo celého letadla, a jeho pohybem v prostředí. Druhou složkou je odpor vznikající na koncích křídel. Jak již bylo zmíněno, u horní části křídla se nachází podtlak, zatímco u spodní části je naopak přetlak. V místě kde je křídlo spojeno s trupem letadla se tyto tlaky *nepotkávají*, na opačném konci křídla však ano. Dochází k jejich přirozenému vyrovnávání a vznikají víry, které pokrucují proudění vzduchu a mění směr vztlakové síly křídla. Její pomyslný vektor pak není kolmý ke křídlu, ale mírně sklopený, čímž přispívá k velikosti odporové síly. Čím vyšší vztlak křídlo tvoří, tím více odporové síly současně vzniká. Obecně je pro zjištění odporové síly důležitá rychlost pohybu a charakteristika prostředí, především pak samotný tvar křídel a celého letadla.

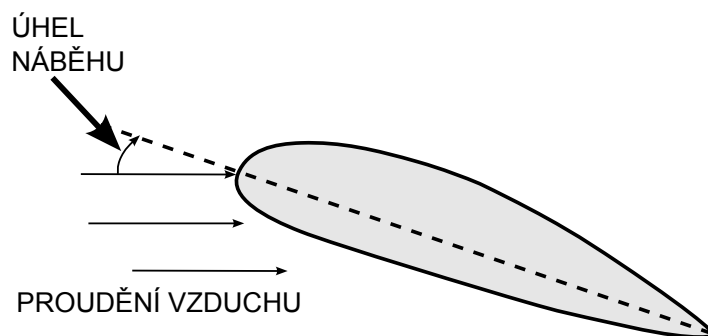
Výsledné chování letadla záleží vždy na poměru zmíněných sil. Pokud by křídla netvořila dostatečný vztlak (z důvodu konstrukce nebo nízké rychlosti pohybu), letadlo se nevzneslo, případně spadne. Je však nutné si uvědomit, že s výjimkou tahu motoru nemá pilot letadla možnost žádně z uvedených parametrů změnit, neboť jsou dány konstrukcí letadla.

3.2 Ovládací prvky a manévry

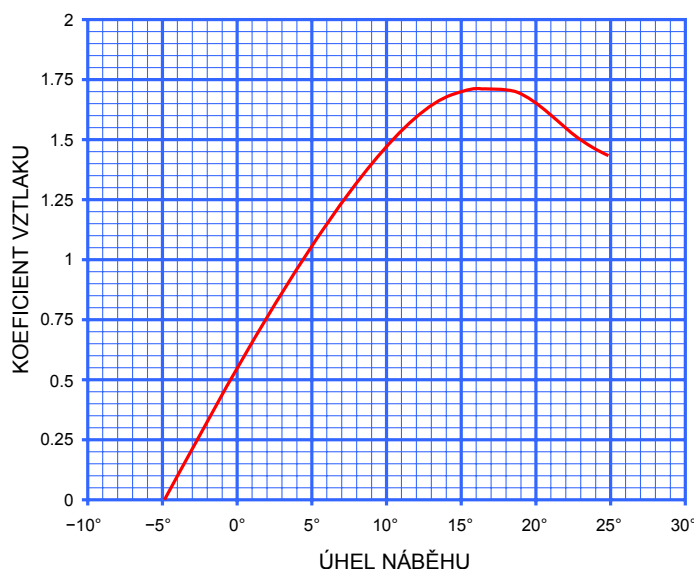
TODO: revize

Pro popis jiného než vodorovného letu je potřeba zavést nový pojem, a sice *úhel náběhu*. Jde o úhel, který svírá tětíva profilu křídla s proudem vzduchu, který na ni dopadá. Úhel náběhu je vyznačený na obrázku 3.2.

Navzdory časté představě ve skutečnosti neplatí, že by směr letu letadla byl vždy totožný s osou jdoucí jeho trupem. Při dostatečné rychlosti může letadlo letět vodorovným letem, přičemž trup bude skutečně souběžný s dráhou letu. Vztlak křídla bude v tomto případě dostatečný právě díky vysoké rychlosti proudění. Pokud je ale cílem nižší letová rychlost (například z důvodu úspory paliva), bude pro zachování vodorovného směru nutné aby pilot zvýšil úhel náběhu křídel (použije k tomu výškové kormidlo – viz dále). Tím zvýší i jejich koeficient vztlaku a zamezí klesání letadla. V této chvíli se letadlo pohybuje vodorovně, ale jeho před je výš než zád a míří tedy mírně nahoru (úhel o který je letadlo nakloněno odpovídá úhlu náběhu). Přibližný vztah mezi úhlem náběhu a vztlakovým koeficientem křídla je znázorněn na obrázku 3.3. Přesný tvar průběhu je opět dán konstrukčními vlastnostmi konkrétního křídla.

Obrázek 3.2: Úhel náběhu křídla

Obrázek 3.3: Závislosti vztakového koeficientu na úhlu náběhu u neidentifikovaného křídla.
Zdroj: Wikimedia Commons na základě dat z programu XFOIL

Nejvyšší hodnota vztakového koeficientu je vidět v oblasti kolem 17° (opět je nutné připomenout že tento průběh je jen jedním z mnoha možných a například sportovní letadla mohou efektivně využívat i vyšších úhlů náběhu). Při dalším zvyšování úhlu náběhu se mění proudění kolem horní části křídla z *laminárního* (proudnice jsou rovnoběžné a na pohled vypadají jako by byly rozdělné do vrstev) na proudění *turbulentní* (proudnice se trhají a vzájemně prolínají, vznikají vzdušné víry). V důsledku vznikajících turbulentací klesá vztlak křídla a současně roste jeho povrchové tření, čímž stoupá i jeho odpor. Na hranici blízké 25° pak křídlo ztrácí vztlak úplně a letadlo se začne propadat. Této situaci se často říká *přetažení*.

Pilot k řízení letadla používá takzvané *primární ovládací prvky*. Jsou jimi klapky na křídlech a výškové kormidlo, obojí ovládané kniplem, a dále směrové kormidlo ovládané pomocí pedálů. Všechny tyto ovládací prvky ve skutečnosti plní jedinou činnost, a sice že mění úhly náběhu jednotlivých částí letadla. Přestože jsou křídla pevně spojená s trupem, jsou na nich pohyblivé klapky. Stejně tak vodorovné výškové i svislé směrové kormidlo má

tvár křídla, jehož část u odtokové hrany je pohyblivá.

Pokud nyní přestaneme dosud popisované síly vztahovat k celému letadlu, ale budeme je uvažovat jako samostatné síly vznikající vždy na konkrétním křídle (za křídla zde považujeme i výškové a směrové kormidlo), můžeme snadno popsat základní letecké manévry.

Proces stoupání či klesání pilot reguluje nastavením klapky výškového kormidla. V případě stoupání klapky zvedne, čímž sníží úhel náběhu kormidla a tím i jeho vztlak. Zád' letadla začne klesat, úhel náběhu hlavních křidel letadla se začne zvyšovat a s ním i jejich vztlak, potažmo vztlak letadla jako celku. Při klesání je situace analogická, pouze se veličiny pohybují opačným směrem.

U zatáčecího manévru často panuje přesvědčení, že k jeho provedení slouží směrové kormidlo, od kterého se už podle názvu očekává že bude řídit směr letu. Z předchozích odstavců již můžeme tušit že tomu tak není. Pokud by pilot při vodorovném letu použil směrové kormidlo, zád' letadla by se sice vůči směru letu natočila, samotný směr letu by se však změnil jen málo. Tím jak se osa letadla natáčí vůči směru letu současně roste proudění kolem křídla které je více vystaveno přímému směru letu. Tím na křídle vzniká větší vztlak a letadlo začíná podélně rotovat, ačkoliv je knipl stále ve výchozí poloze.

Správný průlet zatáčkou probíhá v náklonu. Pilot nejdříve zatočením kniplu nakloní klapky na křídlech (které se narozdíl od výškového a směrového kormidla pohybují navzájem protichůdně) tak, že na jednom z křidel se vztlak zvýší, zatímco na druhém se sníží. Letadlo tedy letí v náklonu a vztlak vznikající na křídlech nepůsobí kolmo vzhůru, ale kolmo k horním stranám křidel (vztlak vzniká stále stejně, pouze jeho směr již není přímo opačný ke gravitační síle). Můžeme tedy vztlakovou sílu pomyslně rozložit na skutečný vztlak držící letadlo ve vzduchu a složku vodorovnou, která působí jako dostředivá síla a nutí letadlo skutečně zatáčet. Směrové kormidlo při průletu zatáčkou slouží regulaci vzájemné polohy přídě a zádí letadla. Některá letadla mají totiž tendenci v důsledku různě velkého odporu na křídlech (například pokud letadlo automaticky nenastavuje klapky do vzájemně opačných poloh) *sklouzávat* po přídě nebo zádí do středu pomyslného kužele po jehož vnitřní stěně letadlo zatáčkou prolétává. Výškové kormidlo může zatáčecí manévru doplnit na vzestupný či sestupný.

3.3 Stabilita letadla

TODO: revize

Každé letadlo má svou konstrukcí dané stabilizační schopnosti, které se uplatňují aniž by pilot zasahoval do řízení. Stabilitu dělíme na statickou a dynamickou.

Statická stabilita popisuje reakci letadla ve chvíli kdy dojde k narušení jeho dosavadního směru letu například poryvem větru. U staticky stabilního letadla vznikne opačná síla snažící se letadlo vrátit do původní polohy. Staticky neutrální letadlo bude pokračovat v pozměněném směru a u staticky nestabilního letadla se dokonce objeví síla působící spolu s rušivým vlivem, která odklon od původního směru ještě více posílí.

Dynamická stabilita popisuje stabilitu letadla v dlouhodobém horizontu. Dynamicky stabilní letadlo sice bude při vyrovnávání svého směru oscilovat kolem rovnovážné polohy (vodorovného letu), ale po čase se v něm ustálí. Dynamicky neutrální letadlo bude oscilovat s pořád stejnou silou a dynamicky nestabilní letadlo bude od rovnovážné polohy dokonce divergovat.

Letadlo které je staticky i dynamicky stabilní je většinou snáze ovladatelné a vhodné pro začínající piloty. Pokud je však tendence letadla dosáhnout stabilní polohy příliš velká, může to být ke škodě, neboť bude k ovládnutí letadla nutné vynaložit vyšší sílu. Ač se to

nemusí zdát, není vždy cílem zkonstruovat dokonale stabilní letadlo a v některých případech může být vhodné pokud se letadlo chová neutrálně nebo dokonce nestabilně.

3.4 Herní ovládání letadla

TODO: zmínit použití kvaternionů TODO: revize

V následujících podkapitolách bude popsáno zapojení výše vysvětlených mechanik letu do leteckých her. Zaměřím se přitom především na takzvané *causal* hry, tedy oddechové hry které od hráče nevyžadují vysokou úroveň zkušeností. U her a programů profilujících se jako simulátory je zřejmá snaha co nejvíce se přiblížit reálné předloze jak u letové dynamiky, tak i z hlediska ovládání letadla. I přesto lze u simulátorů pozorovat využití některých zjednodušení zejména z oblasti ovládání.

3.4.1 Chování letadla

TODO: revize V předchozích kapitolách byla zmíněna složitost numericky přesného výpočtu všech sil působících na letadlo. Nejen že by bylo potřeba znát až desítky reálných koeficientů pro každý jeden typ letadla, ale požadavky na výpočetní výkon by byly velmi vysoké (tím spíše pokud uvažujeme mobilní zařízení). Proto se v případě leteckých simulátorů a her používají matematické modely s různou úrovní věrnosti fyzikální předloze [8].

Je pochopitelné, že v případě simulátorů pro prvotní výcvik pilotů je maximální věrnost simulace nezbytná. V případě leteckých her se však ukazuje, že příliš reálně ovládané letadlo je spíše na obtíž. Hráč *causal* her neumí a často ani nechce umět plnohodnotně ovládat letadlo. Jeho prvotním cílem je splnění herních úkolů, typicky sestřelení protivníka nebo let na dané místo. Letadlo je v této kategorii her pouze prostředkem k dosažení cíle, nikoliv cílem samotným.

Do matematických modelů se proto vkládají zjednodušující předpoklady, jako například stabilita letadla při zatáčení. To potom nemá tendence v zatáčce sklouzávat do jejího středu (tento jev byl detailněji popsán v kapitole 3.2). Častým zjednodušením je také nemožnost dosáhnout bodu přetažení (opět viz kap. 3.2). Pomyslný omezovač nedovolí další zvyšování úhlu náběhu a letadlo přetažení nikdy nedosáhne. Tím odpadne část simulace, kdy se letadlo ocitá ve vzduchu s minimálním nebo žádným vztlakem a mělo by začít padat. Jelikož však běžný hráč nemá nejmenší ponětí o úhlu náběhu a jeho důsledcích na let, je tohoto zjednodušení často využíváno. Nevýhodou tohoto přístupu může být pro hráče viditelné omezení manévrovacích možností. Pokud se ale stále držíme v kategorii her které se nesnaží býti skutečnými simulátory, není tento problém nijak závažný. Navíc lze vhodným návrhem hry takové omezení ospravedlnit, například použitím grafického modelu letadla který v hráči vyvolá dojem těžkopádnosti a nízkého výkonu. Od takového letadla potom podvědomě nebude očekávat velké manévrovací schopnosti a snáze pochopí, když narazí na jejich hranice, které ve skutečnosti slouží primárně ke zjednodušení celého výpočtu.

Podobně lze mlčky předpokládat existenci nějakého inteligentního řízení, které hráči asistuje. To může kontrolovat další ovládací prvky letadla sloužící zejména ke zjednodušení práce pilota v některých specifických situacích. (Jde mimo jiné o tzv. *sekundární ovládací prvky*, jejichž popis je však nad rámec této práce.) Takový pomocný systém je zcela jistě reálný a můžeme na něj nahlížet jako na jistou formu autopilota.

Z pohledu ovládání letadla se hry v drtivé většině omezují výhradně na klapky na křídlech a výškové kormidlo. Pokud uvažujeme zmíněné *asistované řízení*, lze těmito dvěma

prvky letadlo plnohodnotně (stále pouze z hlediska hry, nikoliv simulátoru) ovládat. V některých případech bývá doplněna i možnost ovládání směrového kormidla. U něj však nastává časté nepochopení jeho funkce a bývá implementováno jako možnost zatáčení letadla bez náklonu při zachování vodorovného letu. Takové letadlo pak zatáčí podobně jako například ponorka. Je otázkou, zda toto pramení z neznalosti vývojáře hry anebo zda jde o objednávku samotných hráčů. Průlet zatáčkou je totiž při použití *nepochopeného* směrového kormidla mnohem snazší, dává hráči větší kontrolu nad letadlem a přirozeně snižuje požadavky na hráčovu zručnost. Ve výsledku záleží na herním vývojáři a na návrhu a zaměření hry, zda se bude držet reálného (byť zjednodušeného) ovládání letadla anebo se podvolí poptávce po snadno ovládaném letadle, přestože by tím popíral fyzikální zákonitosti.

V neposlední řadě u většiny leteckých her chybí možnost regulovat tah motoru. To je veličina se kterou pilot skutečného letadla v průběhu letu a především pak manévru aktivně pracuje. Je ale také jednou z veličin ovlivňujících celkový vztlak letadla a při neznalosti všech důsledků by pro hráče bylo snadné ztratit nad letadlem kontrolu. Stejně tak se často ignoruje dříve zmiňovaná změna citlivosti ovládacích prvků letadla v závislosti na tahu motoru. Obvyklým řešením bývá opět předpoklad existence nějakého palubního systému který tah motoru automaticky reguluje. Ve výsledku bývá v průběhu letu tah konstantní a k jeho změnám dochází pouze při vzletu nebo přistávání. Často také informace o otáčkách motoru úplně chybí a jedinou zpětnou vazbou hráči je zvuk který motor vydává.

3.4.2 Vstupní metody

TODO: revize

Pokud se podíváme na letecké hry pro počítače, případně pro herní konzole, jsou ovládací možnosti vcelku omezené. Prakticky vždy se omezují na ovládání ve dvou osách, kdy pohyb v jedné ose řídí klapky na křídlech letadla a pohyb v druhé ose ovládá výškové kormidlo. Subjektivně je asi nejméně pohodlnou a současně nejméně přesnou metodou ovládání klávesnice počítače. Reakce na řízení jsou z povahy kláves skokové a nelze ovlivňovat jejich intenzitu. Pozitivem použití klávesnice může být velké množství kláves, které můžou ovládat další prvky letadla. Tyto možnosti však využijí spíše simulátory.

O mnoho lepší kontrolu nabízí joystick, případně jeho zmenšená varianta na ovladačích současných herních konzol. Ovládání je opět dvouosé, ovšem s možností plynule regulovat intenzitu. Nejdůležitější vlastností je ale podobnost se skutečným řízením letadla pomocí kniplu. To umožňuje především v případě joysticku mnohem vyšší vtáhnutí hráče do hry. Nevýhodou může být omezený počet doplňkových ovládacích prvků, typicky je na ovladači pouze několik málo dalších tlačítek. Pokud by hra nabízela možnost detailnějšího ovládání letadla (například vysouvání podvozku nebo vypouštění světlic pro odlákání nepřátelských střel), mohl by to být problém.

Rozšíření výkonných mobilních zařízení umožnilo příchod nových metod ovládání. Můžeme ignorovat generaci mobilních telefonů s klávesnicí, jelikož ty ještě neměly dostatek výkonu a k rozšíření leteckých her u nich nedošlo, a zaměříme se pouze na zařízení s velkým dotykovým displejem. Taková zařízení často nemají hardwarová tlačítka nebo taková tlačítka slouží systému a hra je pro své potřeby nemůže využít. Novým prvkem je ale zapojení sensorů. Konkrétně gyroskopu a akcelerometru, které sledují orientaci, respektive zrychlení zařízení v trojrozměrném prostoru. Hráč ovládá letadlo nakláněním zařízení přičemž se typicky neuvažuje svislá osa. Natočení do stran (pohyb podobný zatáčení volantem) ovládá klapky letadla a naklonění od sebe či k sobě ovládá výškové kormidlo.

Ovládání her pomocí sensorů se rychle rozšířilo pravděpodobně díky své inovativnosti a v současnosti si udržuje přinejmenším u leteckých her většinový podíl. Má však také několik nedostatků. Asi nejzásadnějším je výchozí pozice zařízení. Při používání sensorů je potřeba stanovit referenční bod ke kterému naměřené hodnoty vztahujeme. Častým řešením je nastavit bod na začátku každého letu, poté se již měnit přirozeně nemůže. Problém nastává ve chvíli, kdy se hráč hrající hru sám pohybuje ve skutečném světě. Může jít například o houpání se v křesle anebo přesun v nějakém dopravním prostředku. Hry se v takovém případě stávají nehratelnými a zatím se neobjevila metoda, která by uměla tento jev odstranit.

Druhý nedostatek stojící za zmínku je změna úhlu pohledu při pohybu se zařízením. Displeje mají většinou relativně velký pozorovací úhel, i tak ale může docházet ke snižování viditelnosti pokud je zařízení až moc přikloněno, respektive odkloněno od pohledu hráče. Řešením může být vhodná volba citlivosti tak, aby stačilo zařízení naklánět jen v *pohledově bezpečném* rozsahu. Stejně tak může být problémové i otáčení displeje. Přestože zde se úhel pohledu nemění, dochází k otáčení celého obrazu včetně uživatelského rozhraní. Na tuto skutečnost je nutné myslet při návrhu hry tak, aby uživatel špatnou čitelností prvků rozhraní nepřicházel o důležité informace.

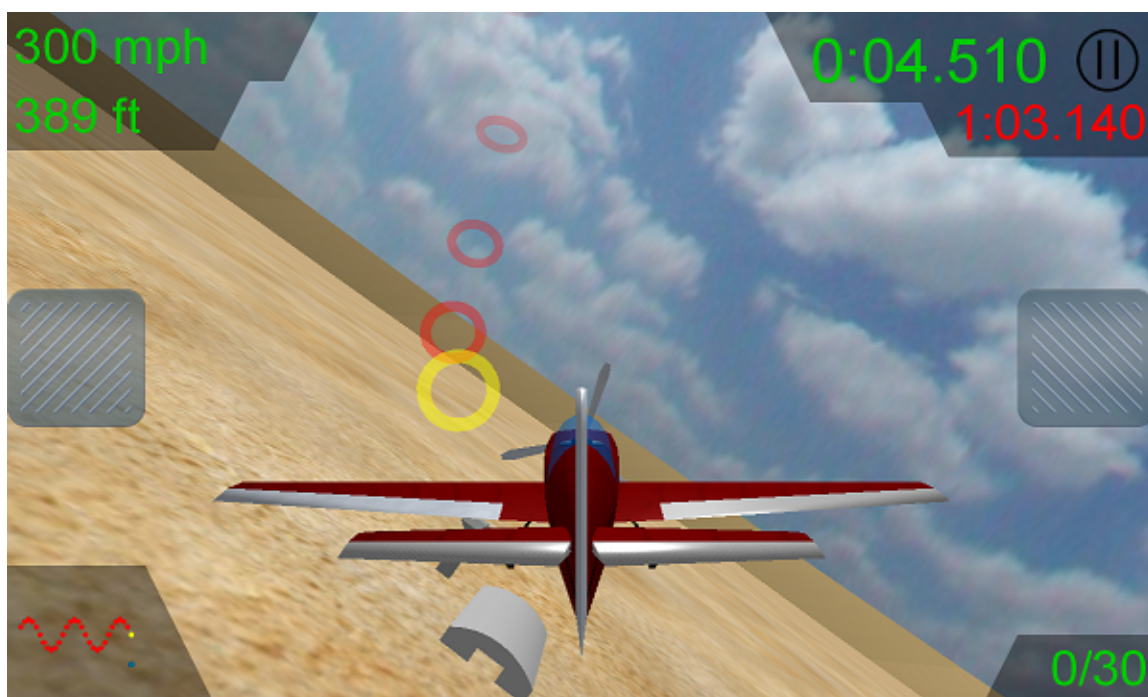
Dalším problémem je relativně pomalá odezva sensorického vstupu a tvar jeho průběhu. Zpoždění není zásadní, ale je pozorovatelné. Hru je navíc možné navrhnout tak, aby pro hráče bylo pochopitelné. Při letu s velkým těžkopádným letadlem asi nikdo nebude očekávat reakce v řádu zlomků vteřiny. U rychlých a akčních her by však toto mohlo být omezující. Průběh signálu vznikajícího v sensoru navíc není ideální a běžně obsahuje výkyvy a šum. Je proto nutné jej filtrovat, čímž může docházet ke ztrátě přesnosti.

Poslední slabinou sensorového ovládání je společenská vhodnost. S tím jak se herní zařízení stala mobilními se rozšířila i místa kde může člověk hry hrát. Ne vždy a všude bude okolí tolerovat hráče který před sebou mává mobilním telefonem či tabletem. Vývojář sice nemůže ovlivnit na jakých místech budou hráči jeho hru hrát, může se však přinejmenším zamyslet kdo bude cílovou skupinou a nakolik jsou členové této skupiny ochotní se ve společnosti tímto způsobem zviditelňovat.

Z pohledu mobilních zařízení je asi nejzásadnější možnost ovládání dotykem. Ta se neomezuje pouze na tlačítka a polohovací páčky a je zde možné navrhnout téměř libovolné ovládací prvky. K tomu lze využít položení prstu na displej, který odpovídá stisku klávesy, a může tedy řídit dvoustavové veličiny. Současně je možné sledovat pohyb jednoho či více prstů v nějaké předem dané oblasti a získávat plynulé změny hodnoty (například vzdálenost bodu dotyku od referenčního bodu). Dalším velmi silným prostředkem je vzájemná poloha dvou a více bodů dotyku.

Ve srovnání se sensorickým ovládáním netrpí zmiňovanými nedostatky jako je nutné natáčení a naklánění zařízení a nepoužitelnost v případě že je hráč v pohybu. Při návrhu dotykového ovládání je však nutné počítat s tím, že hráč může svými prsty překrývat značnou část displeje. To se může projevit zejména u displejů s menší úhlopříčkou. Stejně tak je vhodné se při návrhu ovládání zamýšlet nad tím, kdo bude typickým hráčem hry. Zcela jistě bude rozdíl mezi prstem dítěte a dospělého jedince, navíc s přihlédnutím k vykonávané profesi, a je nutné tomuto ovládací metodu přizpůsobit.

Přestože se zdá že právě dotykové ovládání nabízí široké možnosti pro inovace, herní vývojáři je zatím spíše nevyužívají. V případě leteckých her drtivě převládá využití sensorů, případně dotykového ovladače na displeji – bodu který hráč dotykem posouvá a simuluje tak pohyb joysticku.

Obrázek 3.4: Screenshot hry Race Pilot ovládané pomocí sensorů. Šedé čtverce po stranách ovládají směrové kormidlo, které je však implementováno nesprávně

Kapitola 4

Návrh dotykového ovládání a letecké hry

V této části práce popíši nově navrhovanou metodu ovládání a varianty její implementace. Dále rozvedu jak by měla výsledná hra vypadat a jaké budou její herní mechanismy. Stále je potřeba mít na paměti, že se pohybujeme v oblasti her pro mobilní zařízení. Rozměry obrazovek, tedy ovládacích ploch, budou omezené, stejně jako výkon zařízení. Stejně tak povaha práce s mobilním zařízením je diametrálně odlišná od povahy práce s běžným počítačem nebo herní konzolí. Tyto faktory bude nutné uvážit.

Při navrhování hry jsem vycházel zejména z [9] a [10].

4.1 Nově navrhovaná metoda ovládání

OK r1, kromě obrázků TODO: přidat i ovládání směrovky - odkazuje sem prototyp

Při uvažování o inovativním přístupu k ovládání letadla jsem téměř okamžitě vyřadil vstup pomocí sensorů. Důvody zmíněné v kapitole 3.4.2 mi přijdou příliš omezující. Současně v této oblasti nejsou velké možnosti k dalšímu rozšiřování tak, aby pro hráče zůstala zachovaná pohodlnost a intuitivnost ovládání.

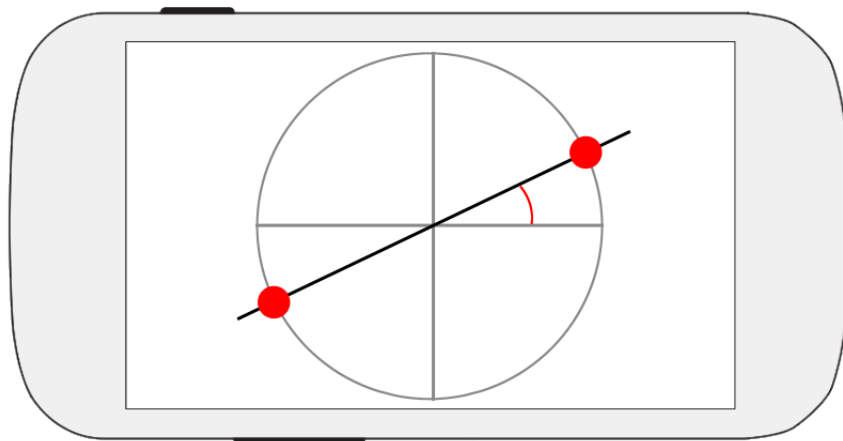
Navrhované ovládání tedy bude čistě dotykové. Tím bude možné jej používat kdekoliv a jeho hlavními přednostmi bude vysoká přesnost a rychlá odezva. Díky tomu na něm půjde vystavět i velmi rychlou a akční hru. Oproti existujícímu dotykovému vstupu by mělo hráči nabídnout větší vtažení do děje a snad i navodit pocit jisté jedinečnosti, tedy že hráč používá něco nového a neobvyklého. Proti této myšlence jde částečně požadavek na nízké znalosti a zkušenosti. Hráč by měl princip ovládání pochopit prakticky ihned, v nejlepším případě pak bez jakékoli nápovědy nebo předchozího proškolení. Současně musí být ovládání maximálně pohodlné. To totiž opět není cílem hry, ale pouze prostředkem k jeho dosažení. V ideálním případě by mělo být pro hráče natolik přirozené, že nad ním nebude muset přemýšlet či ještě lépe vůbec si uvědomovat jeho existenci. Pochopitelně jej také nesmí omezovat a mělo by postihnout všechny podstatné funkce ovládaného objektu, v tomto případě letadla.

Pro další popis rozdělím ovládání do jednotlivých os. První z nich bude osa ovládací klapky na křídlech a tím i náklon celého letadla, tedy rotaci kolem osy definované směrem letu. V případě joysticku a z něj vycházejících metod jde o pohyb ukazatele či ovladače do stran. Navrhovaná metoda ovládání vyžaduje aby existovaly právě dva body ve kterých se hráč dotýká displeje. Tyto se použijí k sestrojení pomyslné kružnice, jejíž střed bude

ležet na středu úsečky definované oběma body. Úhel náklonu letadla pak odpovídá úhlu o který se spojnice bodů odchyľuje od vodorovné osy kružnice. Situace je zachycená na obrázku 4.1. Ačkoliv to z popisu nemusí být zřejmé, na poloměru kružnice ve skutečnosti vůbec nezáleží. Hráč může průběžně vzdálenost bodů měnit a pokud oba body zůstanou na původní úsečce, náklon letadla se nezmění. Vedlejším efektem je pak možnost takto měnit citlivost ovládání. Zatímco u kružnice o velkém poloměru je možné dosáhnout velmi jemné regulace náklonu, při přibližování bodů a zmenšování poloměru se citlivost přirozeně zvyšuje. Důležité je, že nezáleží na pozici kružnice v rámci dotykové plochy a v každém okamžiku se vytváří tak, aby její střed ležel ve středu spojnice mezi oběma body dotyku. Všechny dvojice protilehlých bodů takové kružnice pak definují manévrovací možnosti v dané ose rotace. Ty budou bez dalších omezení odpovídat 360° . Pro ovládání letadla však bude vhodnější použít rozsah $-180^\circ - 180^\circ$, kde nulový úhel náklonu bude odpovídat vodorovné ose obrazovky. (Přestože se tato práce soustřeďuje na letecké hry, je jistě možné navrhovanou metodu ovládání použít pro ovládání zcela jiných objektů. V takovém případě můžou být vhodné rozsahy vstupů, stejně jako neutrální poloha, pochopitelně odlišné.) V zájmu sjednocení rozsahů vstupních hodnot z obou os bude posledním krokem převod do rozsahu -1 až 1 , kde opět 0 představuje neutrální hodnotu.

Je vhodné zde také zdůraznit, že rozsah hodnot ovládání nemusí přímo odpovídat silám aplikovaným na ovládaný objekt. V případě letadla si lze hodnoty ovládání představit jako úroveň přitažení kniplu nebo sešlápnutí pedálu. Jde o bezrozměrné hodnoty a teprve jejich *dosazením* na vstup konkrétního matematického modelu letadla vzniknou síly na něj aplikované. To odpovídá skutečnosti, kde malé letecké letadlo používá rámcově stejné základní ovládací prvky jako například velký dopravní letoun. A teprve rozměry a ostatní charakteristiky ovládacích ploch letadla určují, jak moc letadlo změní směr svého letu.

TODO: hezčí obrázek?

Obrázek 4.1: Ovládání náklonu letadla, červená místa značí body dotyku

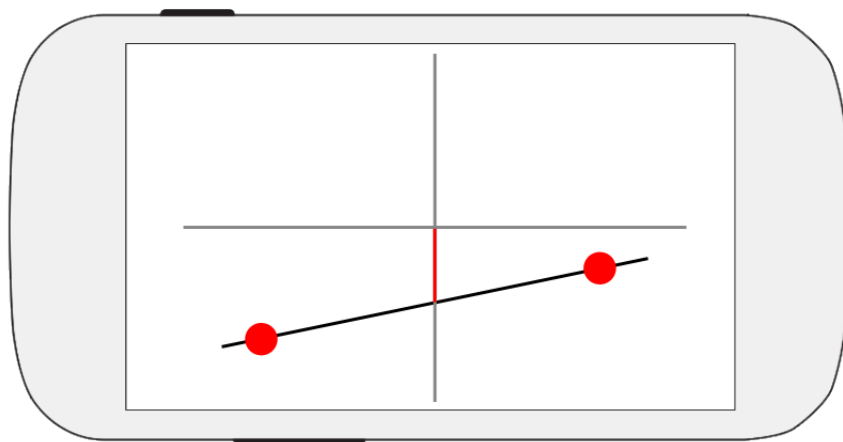
Druhou z ovládaných veličin je výškové kormidlo. To bývá u joysticku a podobných metod reprezentováno přitáhnutím nebo odtlačení ovládací páčky. Princip nastiňuje obrázek 4.2. Opět zde pracujeme se středem úsečky mezi dvěma body dotyku a odečítáme jeho vzdálenost od referenčního bodu, který je na obrázku znázorněn uprostřed displeje. Střed displeje je zvolen pouze pro ilustraci a ve skutečnosti se referenční bod přemísť pokaždé když se displeje začnou dotýkat právě dva prsty. V okamžik prvotního dotyku se referenční

bod nastaví a nemění se dokud se oba prsty nepřestanou displeji dotýkat. Jakmile se znovu dotknou, referenční bod se přesune na novou pozici na které opět po dobu kontaktu prstů s displejem zůstává. Hráč tak při pouhém položení prstů na displej bez dalšího pohybu nijak nezasahuje do ovládání letadla. Současně tento přístup umožňuje hráči začít letadlo ovládat dotykem v libovolné části displeje, což může být výhodné zejména u tabletů a obecně zařízení s větší úhlopříčkou dotykové plochy.

Funkční rozsah tohoto vstupu bude omezený hranami obrazovky. Zde se nabízí více řešení problému. Je možné jako rozsah definovat celou výšku obrazovky. V místě prvotního dotyku se pak nastaví neutrální hladina s tím, že obě oblasti (kladná i záporná) budou mít stále výšku poloviny obrazovky, třebaže by zasahovaly mimo oblast obrazovky. Takový přístup nabízí optimální chování v situaci, kdy prvotní dotyk nastává právě v polovině výšky obrazovky. V ostatních pozicích dochází k oříznutí rozsahu a tím ke zhoršení manévrovacích možností. Jiným přístupem může být zmenšení výšky oblastí tak, aby žádná z nich nepřesahovala oblast obrazovky. Obě ovládací oblasti by samozřejmě měly být shodně velké, a rozměr by se tedy řídil podle menší z nich. Slabinou tohoto přístupu je různá citlivost vstupu v závislosti na místě prvotního dotyku. Optimální chování je opět v oblasti kolem středu obrazovky, s klesající vzdáleností k jejímu okraji pak roste citlivost až do místa, kde vstup přestává být použitelný.

Konkrétní implementace výškového kormidla může opět záviset na povaze ovládaného objektu. V případě této práce jsem experimentoval s více variantami. Více k tomuto tématu bude popsáno v kapitole 5.1.

TODO: hezčí obrázek?

Obrázek 4.2: Ovládání vzestupu nebo poklesu letadla, červená místa značí body dotyku

Kombinací těchto dvou principů vzniká ovládání schopné pokrýt stejný rozsah veličin jako zmiňovaný *klasický dotykový* anebo sensorový vstup. Skládá se přitom ze známých prvků – ovládání náklonu může hráči evokovat zatáčení volantem, změna výšky pak gesto běžně používané pro svislé posouvání obsahu. Je proto možné předpokládat, že navrhované ovládání bude pro hráče skutečně intuitivní a k jeho vysvětlení nebude potřeba více než dva nákresy uvedené v této kapitole.

4.2 Žánrové zařazení a herní mechanismy

OK r1

Hra se bude odehrávat v prostředí leteckých závodů. Hráč je v roli pilota akrobatického letadla který navštěvuje jednotlivé závody. Samotný závod pak spočívá v průletu branek ve stanoveném pořadí (přesná dráha letu se nevyžaduje), vzlet ani přistávání se neuvažuje. Branky mohou být různého typu: obyčejná, jednosměrná nebo branka vyžadující průlet v předem dané poloze letadla. Právě poslední typ branky je typickým prvkem leteckých závodů, kdy nezáleží pouze na času letu, ale hodnotí se také přesnost se kterou pilot brankou proletí. Rozlišuje se průlet vodorovný, svislý (takzvaný *nožový let*) a průlet vzhůru nohama.

Cílem hráče je proletět všemi brankami v co nejkratším čase. Při průletu brankou vyžadující konkrétní polohu letadla se kontroluje přesnost průletu. Pokud je nízká, přičte se k času průletu postih závisící na velikosti odchylky. Průlet brankou se však započítá i v případě, že bude odchylka maximální. To je rozdíl oproti jednosměrné brance, která se považuje za splněnou pouze při průletu ze správného směru. U obyčejné branky žádná omezení ani postihy nejsou. U každého závodu jsou definovány tři časy průletů, které se hráč snaží překonat. Tyto časy vzniknou pravděpodobně v prvotní fázi odhadem, později se upraví na základě testování a zpětné vazby od hráčů.

Celá hra se pak sestává s množství závodů, kde každý se může odehrávat v jiném grafickém prostředí (ne však nutně vždy unikátním). Jednotlivé závody spolu ale nijak nesouvisejí. Na začátku má hráč zpřístupněný jediný závod do kterého může vstoupit, ostatní závody jsou uzamčené. Ve chvíli kdy hráč v některém ze závodů překoná alespoň jeden z předdefinovaných časů, považuje se závod za splněný a zpřístupní se jeden další závod. Nezbytným předpokladem pro plynulý průchod všemi závody bude postupně se zvyšující obtížnost. Tak jako porostou zkušenosti a dovednosti hráče, musí stoupat i velikost výzvy před kterou je postaven. V případě příliš jednoduchých závodů by hráč procházel bez nejmenšího odporu a hra by byla nudná. U příliš obtížných závodů by se naopak hráč mohl zaseknout bez možnosti pokračovat dál. Motivací pro nejlepší možné splnění závodu, tedy překonání nejnižšího z časů, pak mohou být speciální odměny, jako například nové letadlo nebo jiné dekorativní prvky.

V počáteční fázi (tedy prvních vydaných verzích hry) není žádoucí zpřístupnit hráči více letadel s různým výkonem, třebaže by se takové letadlo nabízelo jako vhodná odměna za vynikající výkony. Taková možnost by totiž zvýšila obtížnost odhadu přiměřené náročnosti závodu. Lze jistě předpokládat, že hráči nováčkoví potrvá nějakou dobu, než dostane letadlo plně pod kontrolu a naučí se jej ve všech situacích bezpečně ovládat. V takové situaci není nutné hráče zatěžovat úvahami o rychlosti či ovladatelnosti letadla. Naopak bude vhodné nabídnout pouze jediné letadlo a hráče odměňovat právě formou dekorativních úprav, například jiného laku (tedy textury) letadla.

Uvedení různě výkonných a ovladatelných letadel může přijít ve chvíli, kdy bude možné předpokládat jistou zkušenost hráče. Takový hráč už letadlo plně ovládá a hlavní výzva závodů se přesouvá od schopnosti proletět všechny branky (v téměř libovolném čase) k cíli proletět je co nejrychleji. Zde bude možné zpřísnit požadavky na rychlost průletu závodem, včetně možnosti definovat časy na první pohled nesplnitelně. To hráče přinutí vrátit se k dřívějším závodům, dosáhnout v nich nejlepšího hodnocení (to by v této chvíli měl zvládnout, neboť jeho zkušenosti vzrostly) a odměnou získat rychlejší letadlo, se kterým již bude možné plnit obtížnější závody.

Celkově by hra měla působit akčně a rychle, čemuž musí odpovídat i metoda ovládání.

Právě u akrobatických letů je potřeba aby odezva na vstup byla minimální a hráč neustále cítil že má letadlo plně pod kontrolou. Takovouto hru by zcela jistě bylo velmi obtížné ovládat pomocí sensorického vstupu, a je proto dobrým prostředkem pro prezentaci předností nově navrhovaného ovládání.

TODO: obrázek? třeba výběr levelů

4.3 Rozšiřitelnost

OK r1

Podstatným faktorem je také následná rozšiřitelnost hry. Aktualizace aplikace se nemusí zaměřovat pouze na opravování chyb, ale mohou současně přidávat další herní obsah. To je z pohledu hráče velmi žádoucí a právě informaci o aktualizaci mu může připomenout dávno dohranou hru. Aktualizace se pak stávají menšinovým propagačním nástrojem a je velmi žádoucí s nimi takto pracovat. Příliš časté vydávání nových verzí může být obtěžující, zejména pokud hráč většinu herního obsahu zkonsumoval a nového se mu nedostává. I v případě že má vývojář větší množství nevydaného obsahu, je vhodné jeho zveřejňování dávkovat a snažit se tak udržovat dlouhodobý zájem o hru.

Konkrétně u navrhované hry je relativně jednoduché doplnit další herní režimy. Ve chvíli kdy je implementováno ovládání letadla a jeho interakce s herním světem, je jen otázkou téměř triviální logiky, zda se budou počítat body za prolétnuté branky nebo zda bude cílem proletět trasu v co nejkratším čase, případně cokoliv jiného.

Podobně je tomu v případě vytváření nových herních úrovní, tedy závodů. Hra nepočítá s unikátním prostředím pro každý jeden závod a scénérie se nutně budou opakovat. Nejjednodušším doplněním obsahu tedy může být využití existujícího prostředí a vytvoření pouze nové sady branek. O něco náročnějším rozšířením by pak bylo doplnění nového prostředí. Tam je náročnost zejména na straně grafických prací. Tímto způsobem je možné připravovat tematické balíčky s novými úrovněmi k různým významným příležitostem, což může být opět zajímavý propagační prvek.

Z tohoto hlediska nebude nutné implementovat všechny herní mechanismy z předchozí kapitoly ihned. S ohledem na časové možnosti a zmíněného dávkování obsahu může být dokonce vhodné začít s jednoduchou hrou a tu následně rozšiřovat. Zpětná vazba od hráčů a informace získané ze statistik užívání pak mohou poskytnout indicie k tomu, kterým směrem hru dále vyvíjet. Současně se v případě neúspěchu minimalizuje úsilí vynaložené k vytvoření hry, a tím tedy i ztráty.

V poslední řadě je potřeba uvažovat o monetizaci hry, tedy o její ziskovosti. Vzhledem k výše popsaným mechanismům se nabízí jako vhodné řešení zpoplatnění některých závodů, případně možnost zakoupit si předčasně některé odměny. Opět ale bude potřeba dbát na vyváženost hry a zachování její zábavnosti. Nelze proto hráči ihned nabídnout vykonnější letadlo, třebaže za poplatek. Vhodnější bude počkat do chvíle, kdy by toto letadlo mohl získat přirozeně a teprve poté jej nabídnout ke koupi.

Kapitola 5

Implementace a publikování hry

V této části popíši implementaci navrženého ovládání a hry. Veškerá práce probíhala ve vývojovém prostředí Eclipse, doplněné o moduly specifické pro platformu Android. Tyto doplňky jsou součástí podkladů pro vývojáře a jsou dostupné z oficiálních webových stránek.

Poslední podkapitola bude věnovaná publikování vytvořené hry nejdříve v omezené skupině lidí a následně na internetovém obchodě Google Play (oficiální obchod s aplikacemi spravovaný přímo firmou Google). Zhodnotím také výsledky testování, průzkumů a poznatky získané sběrem statistik užívání. V závěru kapitoly také shrnu možnosti dalšího vývoje.

5.1 Prototyp a prvotní testování

V počátku práce na aplikaci jsem navrhl a impementoval prototyp založený čistě na platformě Android, bez použití dalších knihoven. Potýkal jsem se s problémy, které byly popsány v kapitole 2.3.1, a zpětně lze prohlásit, že vývoj bez pomocných nástrojů či knihoven bude přinejmenším velmi obtížný.

Cílem prototypu byla prvotní implementace navrženého ovládání a validace jeho funkcionality. Obecně by mělo jít o maximálně zjednodušenou verzi aplikace, kde bude možné velmi rychle doplnit libovolnou funkcionalitu, především z hlediska vstupních metod. Přestože měl být prototyp takřka jednoúčelovou aplikací, jeho vnitřní struktura je v mnohém podobná struktuře aplikace používající knihovnu Libgdx. To je pravděpodobně z velké části dáno přímo platformou Android, která se návrhem svého rozhraní (a samozřejmě i všemi ukázkovými příklady) snaží vést programátora ke správně navržené struktuře aplikace. Správná struktura v tomto kontextu znamená aplikaci, která je vnitřně přehledná a efektivní, její součásti pak znovupoužitelné a dobře testovatelné. Tyto požadavky nemají v případě prototypu velkou prioritu (snad s výjimkou znovupoužitelnosti součástí), přesto je vhodné zmínit, že jsem jich při práci na prototypu bez velkého úsilí dosáhl anebo se jim alespoň přiblížil.

Z pohledu uživatele je prototyp velmi omezenou verzí hry. Neobsahuje uživatelské rozhraní, vizuální stránka je strohá a stejně tak nejsou implementovány ani herní mechanismy týkající se závodů. Dalo by se říct že jde pouze o letadlo nekonečně se pohybující v prostoru, neboť detekce kolizí, ať už s terénem anebo průlet kruhy, v prototypu chybí také. Pro představu o prvotní verzi vizte obrázek 5.1. Později do hry přibylo více vizuálních prvků, především model ostrova pro experimenty s terénem. Pro lepší pocit ze hry při jejím testování jsem také nahradil hlinu texturou vody. Závěrečná podoba prototypu je na obrázku

5.2. Kromě zmíněného ostrova bylo v prostoru rozmístěno i několik kruhů, na kterých bylo možné testovat ovladatelnost letadla zvolenou metodou.

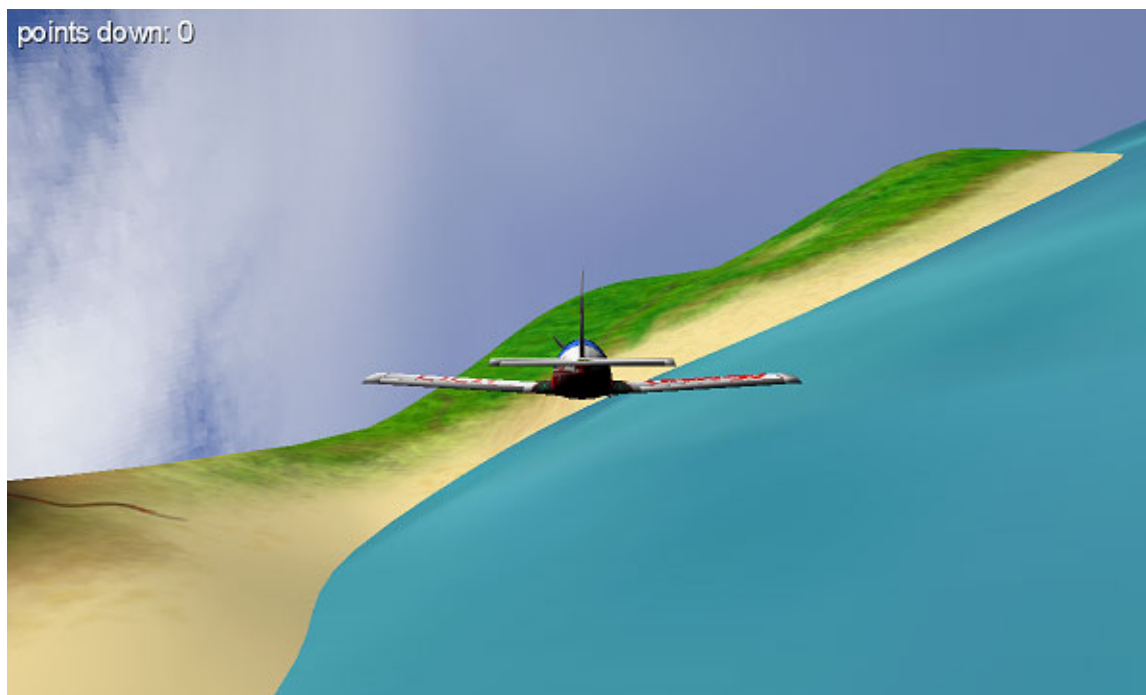

Obrázek 5.1: Jedna z prvních verzí prototypu

Ovládacích metod obsahoval prototyp hned několik. V zájmu rychlé implementace se k jejich výběru používá nativní menu platformy. V základu je zvolená již popsaná nová metoda ovládání a dále je možno přepnout na ovládání pomocí akcelerometru nebo virtuálního joysticku na obrazovce. Takto mohlo dojít k přímému porovnání ovládacích metod. Současně vznikaly i varianty jednotlivých metod s různou citlivostí nebo lehce odlišným chováním. To se týká především navrhované metody, kde existuje více přístupů, jak jsem popsal v kapitole 4.1. Ukázalo se, že je vhodnější použít variantu, kdy mají ovládací oblasti pevně danou velikost v závislosti na rozlišení obrazovky, přičemž případný přesah mimo zobrazovací oblast se ignoruje. Zjednodušeně lze říct, že tato metoda udržuje konstantní citlivost na úkor možnosti dosáhnout vždy plného rozsahu ovladatelnosti. Ideální místo prvotního dotyku tedy bude přesně v polovině výšky obrazovky. Tuto informaci bude potřeba vhodným způsobem předat uživateli a více tento problém popíši v kapitole ??.

Druhá popisovaná varianta měnila rozměry ovládacích oblastí (a tím i citlivost) v závislosti na poloze prvotního dotyku tak, aby nikdy nepřesáhly okraje obrazovky. Tato verze se ukázala jako méně vhodná. Původní předpoklad, že hráč bude mít v průběhu celého letu trvale položené prsty na obrazovce, se ukázal jako nesprávný. Hráči mají naopak tendence prsty zvedat a opětovně se obrazovky dotýkat, což mění referenční hladinu pro ovládání. V případě této varianty se navíc měnila i citlivost a hráč ztrácel přehled o tom, jakou odezvu pohyb jeho prstů vyvolá. Ovládání se tím stávalo složité a nepřírozené, proto jsem tuto variantu zavrhl.

Podobně jsem experimentoval i s ovládáním směrového kormidla, jakožto třetí ovládané osy, jak bylo opět popsáno v kapitole 4.1. Tato varianta, byť návrhově čistá a konzistentní s ostatními osami, se také ukázala jako nevhodná. Problémem zde nebyla nepřírozenost, ale především komplexnost ovládání. Opět připomínám, že hra necílí na profesní piloty či

Obrázek 5.2: Závěrečná podoba prototypu

letecké modeláře, ale na běžné hráče. Ti bohužel v obecném měřítku nejsou schopní ovládat letadlo ve více než dvou osách. Na druhou stranu se ukázalo, že někteří jednotlivci toto ovládání považují za vhodné, a dokonce by jej preferovali před ovládáním dvouosým. Lze o něm proto uvažovat jako o možném volitelném rozšíření.

Zmíněné testování probíhalo v průběhu vývoje prototypu a jednotlivých metod na vesměs náhodném vzorku testerů. Nebylo však nijak organizované a neexistují z něj žádné záznamy, právě kvůli plynulému vývoji nezřetelným iteracím. Ne vždy tak bylo možné nechat stejnou osobu srovnat varianty před a po úpravě. V této fázi by byl jistě prostor pro zlepšení. Detailnější testování jsem provedl později před zveřejněním finální hry a blíže jej popíši v kapitole 5.6.1. Pro úplnost doplním, že vstup pomocí akcelerometru nebo virtuálního joysticku byl v drtivé většině případů označen za méně pohodlný a vzhledem k povaze hry také méně vhodný.

5.2 Struktura aplikace

Tato kapitola popíše... představí... vysvětlí...

5.2.1 Oddělení platforem

Jak již bylo naznačeno v popisu knihovny Libgdx v kapitole 2.5, jednou z jejích výhod je přenositelnost mezi platformami. Pro vytvářenou hru budou relevantní platformy Android a PC (bez rozdílu operačního systému). V době psaní této práce existuje v knihovně Libgdx také podpora platformy iOS, která se nachází na mobilních zařízeních firmy Apple. Tato podpora je však ve velmi ranném stádiu a proces sestavení aplikace vyžaduje proprietární

software, vývojářskou licenci a fyzické zařízení dané platformy. Kvůli těmto okolnostem jsem podporu iOS vyloučil. Z povahy používané knihovny by ovšem bylo přidání podpory této platformy do již hotové hry triviální záležitostí.

Pro další popis budu využívat pojem *projekt* tak, jak je chápán z hlediska vývojového prostředí, zde programu Eclipse. Jeden projekt lze sestavit do jedné spustitelné aplikace či knihovny. Doporučeným postupem je zde vyčlenění veškeré aplikační logiky do jednoho projektu, ze kterého sestavením vznikne knihovna. Tuto knihovnu využívají ostatní projekty, vždy jeden pro každou cílovou platformu. Existence projektu pro platformu Android je vyžadována. Z historických a praktických důvodů jsou právě zde uloženy veškeré datové soubory budoucí aplikace a varianty pro ostatní platformy se na tento obsah pouze odkazují (ke kopírování dat dochází až při sestavování konkrétních aplikací). Projekty pro jednotlivé platformy ale typicky plní úlohu triviálního zavaděče, který pouze připraví prostředí pro běh a následně předá řízení hlavní aplikační logice. Podoba těchto zavaděčů je pevně daná a v průběhu vývoje aplikace se již prakticky nemění.

Ukázalo se jako velmi výhodné vedle platformy Android použít i platformu PC a provádět maximální možné množství vývoje právě zde. Narozdíl od mobilní aplikace, kde probíhá typický proces sestavení a následné instalace do zařízení, zde dochází k sestavení a spuštění přímo v počítači vývojáře. To probíhá řádově v jednotkách sekund, tedy zásadně rychleji než na mobilním zařízení. Díky knihovna Libgdx jsou přitom rozdíly mezi platformami z pohledu vyvíjené hry minimální a lze takto vyvíjet a celé uživatelské rozhraní i veškeré vykreslování 3D scény. Problém nastává při implementaci ovládání, které pro svoji funkčnost vyžaduje současný dotyk dvou prstů. Tuto část bylo tedy nutné vyvíjet přímo na skutečném mobilním zařízení. Díky důmyslnému systému práce se vstupem (popsáno v kapitole 2.5.2) lze nahradit dotykový vstup vstupem z klávesnice. Takové řešení sice není ideální (řízení letadla je skokové), ale pro vývoj částí se vstupem přímo nesouvisejících je více než postačující.

Dalším důvodem k vytvoření projektu pro platformu PC může být také tvorba propagačních materiálů, typicky videí. V případě mobilních zařízení je snímání obrazovky a současné ukládání ve formě videa velmi omezené nebo úplně nemožné. Je to dáno jak výkonovými možnostmi, tak i potřebou speciálního oprávnění takové snímací aplikace. U běžného počítače by v současnosti požadavky na výkon neměly představovat problém a stejně tak je snadno dostupný i software pro záznam. Opět díky sjednocenému chování napříč platformami je možné vytvořit video přímo ze hry, aniž by neznalý divák rozeznal rozdíl. Stejně jako při vývoji zde může nastat problém se vstupem. Není však složité při hraní na mobilním zařízení veškerý vstup zaznamenávat a následně jej v počítači přehrávat do běžící aplikace. Tímto způsobem lze velmi efektivně vizualizovat i místa dotyku a vytvořit například názornou ukázkou, jak může hráč svými dotyky letadlo ovládat.

TODO: jak se točil screencast? je použitý?

5.2.2 Objektová struktura aplikace

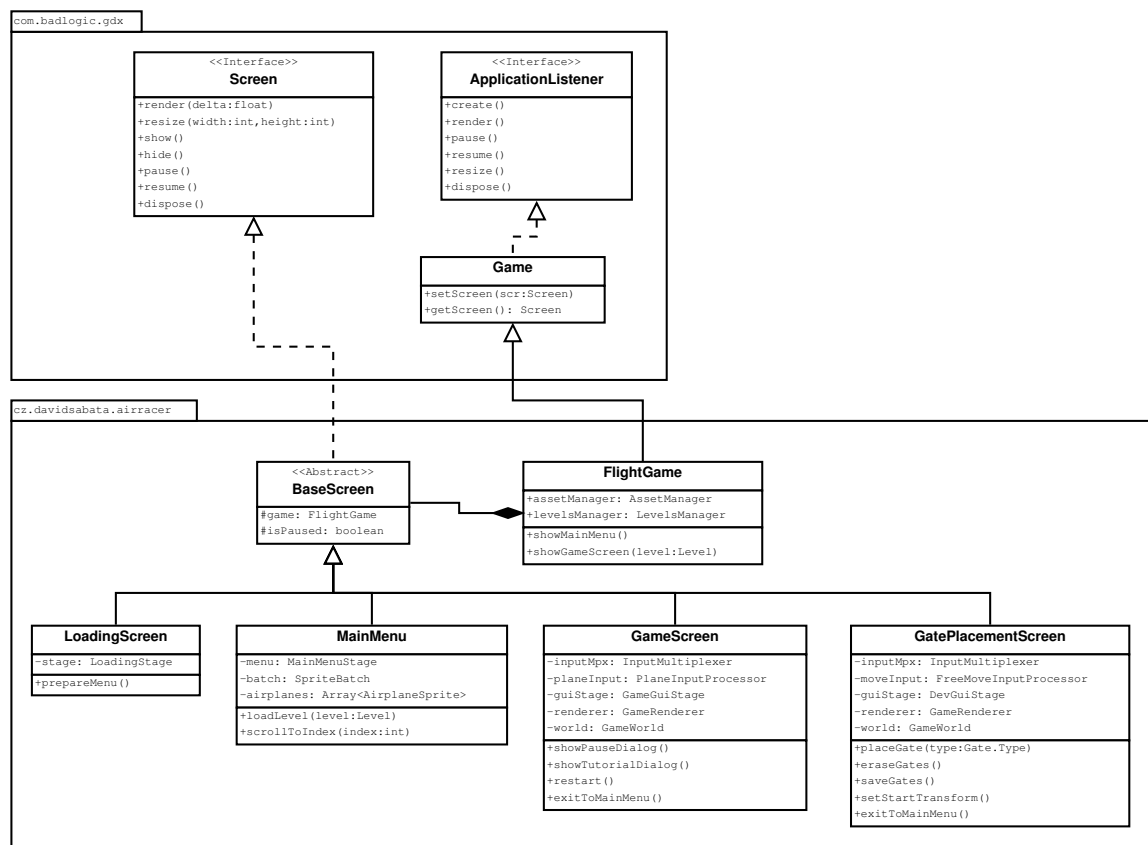
Nyní se v popisu přesunu od prototypu k finální aplikaci vystavené nad knihovnou Libgdx. V dřívějších kapitolách již bylo zmíněno, že knihovna umožňuje rozčlenění aplikace do tzv. *obrazovek*. Vyvíjená hra této možnosti využívá, jak je vidět z obrázku 5.3. Do diagramu jsou zaneseny jen základní třídy aplikace a jejich vazba na třídy z knihovny. Každá z obrazovek má pak vazby další, které jsem v zájmu přehlednosti oddělil do samostatných diagramů.

Základní třídou aplikace je `FlightGame`, která po spuštění vytváří jednotlivé obra-

zovky a zajišťuje mechanismy pro jejich přepínání. Současně vytváří a zpřístupňuje objekty **AssetManager** a **LevelsManager** pro načítání obecných datových souborů a definičních souborů pro jednotlivé závody. **TODO: viz obrázek?**

Jak probíhá navigace mezi jednotlivými obrazovkami popisuje obrázek **??? - nedát ho spíš k UI?**. První obrazovka která se po spuštění aplikace zobrazí je **LoadingScreen**. Ta obsahuje triviální animaci informující uživatele o načítání hry. Tato obrazovka musí být velmi jednoduchá, aby v době mezi spuštěním aplikace a jejím zobrazením nenabýval uživatel dojmu, že aplikace přestala pracovat. Ihned po zobrazení načítací obrazovky se volá **AssetManager**, který načte podklady pro ostatní obrazovky, včetně samotné hry. Tato funkcionality je již součástí Libgdx. V závěru načítání je volán **LevelsManager**, který ze souborů ve formátu JSON načte definice jednotlivých závodů, aby na jejich základě mohla obrazovka hlavního menu vytvořit navigační rozhraní. Přepnutí na obrazovku samotného závodu pak v rámci jednoho spuštění aplikace probíhá vždy téměř okamžitě. Proběhne totiž pouze presunutí již načtených herních objektů na správné pozice a žádným dalším náročným operacím nedochází.

TODO: opravit diagram - konstruktor GameScreen (a další?)

Obrázek 5.3: Diagram klíčových tříd aplikace

Datová reprezentace světa je znázorněná na obrázku 5.4. Diagram některé souvislosti v zájmu přehledosti zjednodušuje, hlavní myšlenku však zachovává. Klíčovou třídou je zde **GameWorld**, reprezentující právě herní svět. Z hierarchie dědičnosti lze vyčíst, že třída

rozšiřuje třídy `BulletWorld` a `BaseWorld`. Druhá zmíněná, tedy `BaseWorld`, představuje základní svět obsahující vykreslitelné entity. (Samotné vykreslování však provádí třída `GameRenderer`, spravovaná třídou herní obrazovky.) Každá entita vzniká ze svého *konstruktoru* (ve smyslu třídy `Constructor`). Konstruktor definuje 3D model entity a v případě že má být entita součástí fyzikální simulace, definuje i její kolizní tvar. Entita je pak instancí svého konstrukturu na určitém místě ve scéně (přesněji řečeno s určitou transformací). Tento princip umožňuje sdílet zdrojová data všech entit stejného typu a snižovat tak paměťové i výkonové nároky.

Základní svět `BaseWorld` tedy podporuje pouze vykreslení entit. Jeho potomek `BulletWorld` rozšiřuje toto chování o možnost provádění fyzikální simulace. K tomu rozšiřuje i konstruktor na `BulletConstructor`, obsahující právě informaci o kolizním tvaru a povaze tělesa **viz kap. teorie ???**. Stejně tak rozšiřuje entitu na `BulletEntity`, se kterou může knihovna simulaci provádět. Poslední rozšíření světa je právě na nejdůležitější třídu `GameWorld`, která nad běžící simulací spouští samotnou hru ve smyslu dodání sémantiky kolizím objektů. Z tohoto důvodu zavádí třídu `GateEntity`, která reprezentuje entitu, s níž je kolize žádoucí, tedy branku nebo kruh k prolétnutí.

Třídy spadající pod knihovnu `Bullet Physics` obsahují ve svém názvu prefix `bt`. Pro použití této knihovny není nutná detailní znalost její vnitřní struktury, proto i já popíši tyto třídy jen velmi zhruba. Základní třídou je `btCollisionShape`, tedy kolizní tvar objektu. Podobně jako vytvořením instance konstrukturu vzniká entita, tak vytvořením instance kolizního tvaru vzniká kolizní objekt, který je součástí entity a reprezentuje jej třída `btCollisionObject`. Z hlediska výkonnosti simulace je důležité, že opět objekty vzniklé ze stejného tvaru sdílejí stejné datové struktury. Dále fyzikální svět obsahuje instanci třídy `btCollisionWorld`, což je knihovní reprezentace prostředí, ve kterém simulace probíhá. (Z důvodů kompatibility rozhraní je do třídy `BulletWorld` pouze vložen a třída z něj přímo nedědí.) Toto prostředí představuje zjednodušenou verzi fyzikálního světa, kde je možné pouze testovat zda dochází ke kolizi některých objektů. Fyzikální simulace ve smyslu například volného pádu těles nebo jejich vzájemná interakce zde neprobíhá. Knihovna `Bullet Physics` toto samozřejmě nabízí, ovšem za cenu značného nárůstu požadavků na výkon. Vyvíjená hra je navíc záměrně navržena tak, aby plnohodnotná simulace probíhat nemusela.

5.3 Herní logika a průběh simulace

Řídící funkci z hlediska herní logiky má herní obrazovka, tedy instance třídy `GameScreen`. Ve chvíli svého vytvoření dostává v konstrukturu připravený herní svět (tedy `GameWorld`) a v něm načtený závod. Obrazovka vytvoří objekt letadla (součástí definice světa je pouze jeho počáteční transformace), nastaví zpracování vstupů tak, aby se dotykové události dostaly na vstup letadla, nechá probíhat simulaci a současně scénu vykresluje pomocí třídy `GameRenderer`.

Vykreslovací třída je velmi jednoduchá, a proto se jí nebudu hlouběji zabývat. Z externích souborů načítá shadery ve formátu GLSL, v každém snímku nastavuje jejich parametry a jejich pomocí vykresluje jednotlivé entity daného světa. K tomu by jí postačovaly instance `BaseWorld` a `BaseEntity`. Takový objekt je však ve hře pouze jediný, a sice tzv. *skybox*, tedy krychle obalující celou scénu, na jejíž vnitřních stěnách je textura nebe. Všechny ostatní objekty jsou zapojeny do fyzikální simulace, kvůli čemuž musejí být v hierarchii dědičnosti níže.

Z hlediska vstupů je situace taková, že herní obrazovka nastaví jako jeden ze vstupních procesorů právě `PlaneInputProcessor`, který je svázán s objektem letadla. Každý vstup

zpracovaný tímto procesorem se převede na intenzitu sil způsobujících rotace v jednotlivých osách. (Rotace kolem osy Y, anglicky pojmenovávaná *yaw*, je předávána jen pro úplnost; vstup ji však přímo ovlivňovat nemůže.) V okamžiku příchodu události (který probíhá asynchronně) se tedy do objektu letadla dostává informace o tom, v jaké poloze jsou které jeho ovládací prvky, neboť právě taková je sémantika působících sil. Při aktualizaci scény v každém snímku pak letadlo tyto síly zohledňuje při svém dalším pohybu. Je tedy možné říct, že letadlo ve scéně pohybuje autonomně.

Herní obrazovka před vykreslením každého snímku vyvolá aktualizaci scény, která se skládá právě z aktualizace pozice letadla a dále z provedení kroku fyzikální simulace. Výsledkem této aktualizace může být informace o tom, že nastala kolize. V takovou chvíli herní svět rozliší, zda jde o kolizi žádoucí (s brankou či kruhem) nebo nežádoucí (s ostatními objekty ve scéně) a nastaví příslušné příznaky. Obrazovka pak pouze kontroluje, zda se po provedení aktualizace změnil stav světa, což znamená že letadlo buď prolétlo poslední brankou anebo se vybouralo. Na toto obrazovka reaguje zobrazením příslušných dialogů.

TODO: sem dát diagram tříd z hlediska herní logiky

Je zde také vhodné zmínit závislost výkonu aplikace na použitých kolizních tvarech, kterou jsem při vývoji vyzpovíval. Dostatečně nízké výkonové nároky tak, aby hra běžela plynule na cílených zařízeních je nezbytností. Výkonovou náročnost hry lze snižovat optimalizací vykreslování scény anebo optimalizací probíhající fyzikální simulace. Narozdíl od způsobu vykreslování má úprava simulace přímý vliv na hratelnost výsledné hry. Ve hře která používá fyzikální knihovnu pouze pro detekci kolizí není mnoho prostoru pro optimalizace. Prakticky jedinou proměnnou jsou zde kolizní tvary jednotlivých herních objektů, a právě jejich volba má dopad jak na výkon, tak i na hratelnost. Ve chvíli, kdy jsou kolizní tvary maximálně zjednodušené (koule, krychle, plochy) jsou sice požadavky na výkon nízké, ale kolize může být detekována (nebo naopak nedetekována) velmi nepřesně. Dokonce natolik, že si problému všimne i sám hráč a představuje pro něj chybu. Příkladem může být aproximace kolizního tvaru kruhu pouhým čtvercem. Zde tvar nepokryje některé krajní oblasti kruhu, které však hráč může cíleně využívat pro dokončení závodu v lepším čase. Knihovna Bullet Physics podporuje kromě základních geometrických tvarů také tvary složené. Právě jejich pomocí jsem implementoval kolizní tvar kruhu, složený ze dvou čtverců, které jsou vzájemně pootočené. Optimálním řešením by jistě bylo použít čtverců mnohem více, případně pak přímo obecný polygon, v takovém případě pak ale začínají nároky na výkon značně narůstat. Již při použití čtyř čtverců bylo možné pozorovat zpomalení hry (testováno na přístroji Samsung Galaxy Nexus, který se v době psaní této práce řadí mezi zařízení vyšší třídy). Podobně se ukázalo vhodnější použít pro kolizní tvar letadla jednoduchý kvádr, namísto dvou kvádrů představujících trup a křídla. Oba zmiňované kolizní tvary jsou znázorněny na obrázku

5.4 Uživatelské rozhraní

- popis v souladu s kapitolou v teorii - diagram provázanosti obrazovek a dialogů - detailnější popis některých komponent - slider v menu a letadýlka na pozadí? přidat i vzorce chování?
- tutorial screen - odkazuje sem kapitola o prototypu

5.5 Vývojářské rozhraní

- vlastní kapitola nebo podkapitola? - proč je, kde je, co umí, obrázek

5.6 Zveřejnění hry a zpětná vazba

5.6.1 Veřejné testování a průzkum

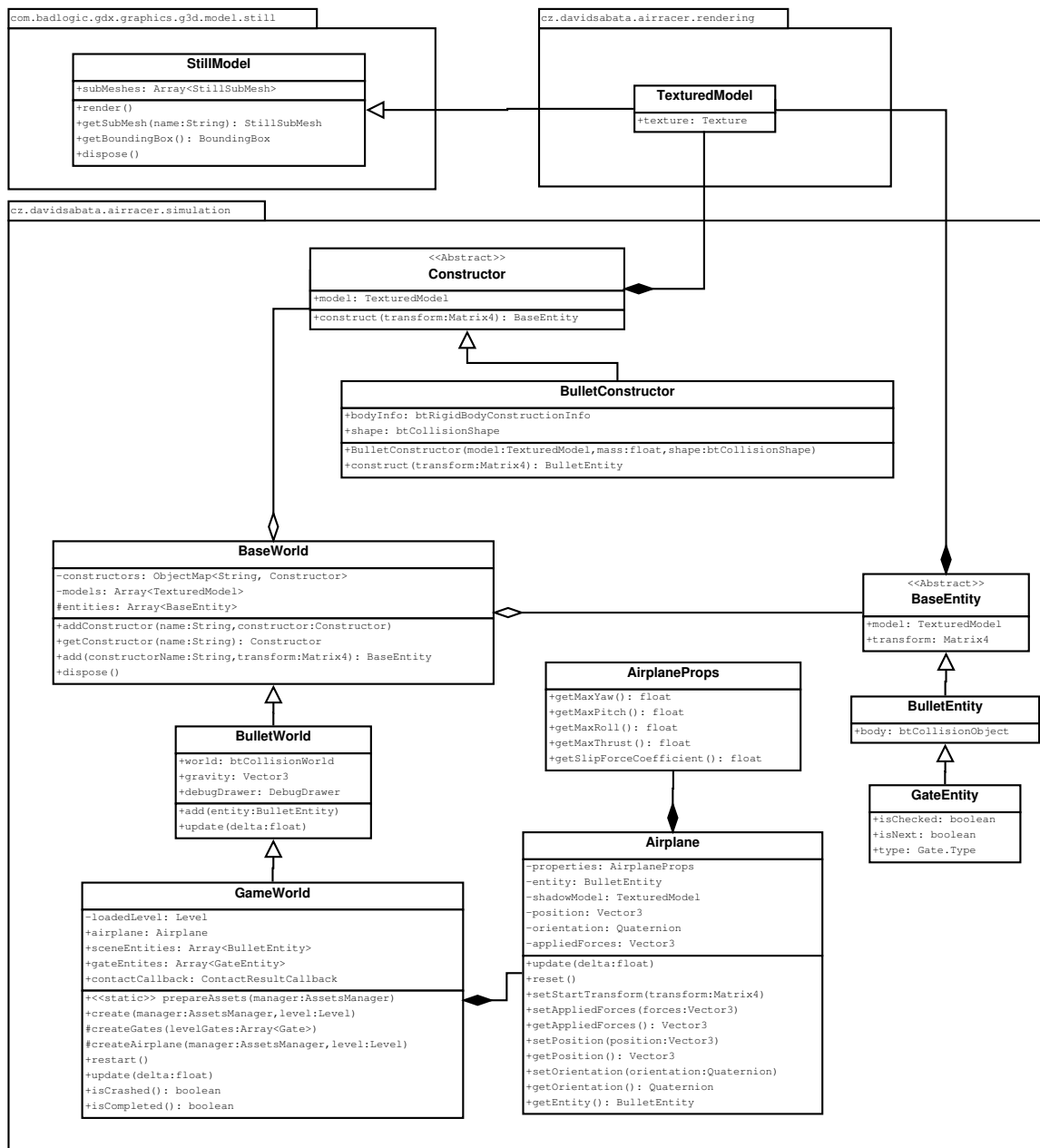
odkazuje sem prototyp/ovládání - co je potřeba zařídit před vydáním - jak probíhala public beta - ohlasy, dotazník, shrnutí výsledků

5.6.2 Zveřejnění na Google Play

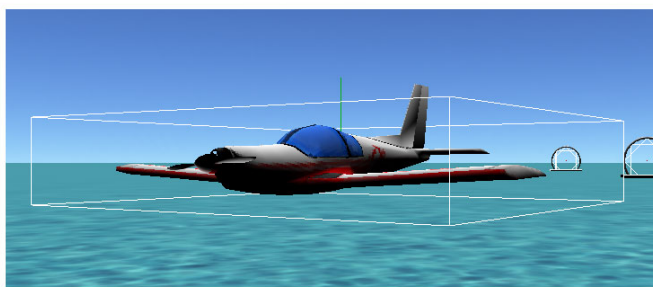
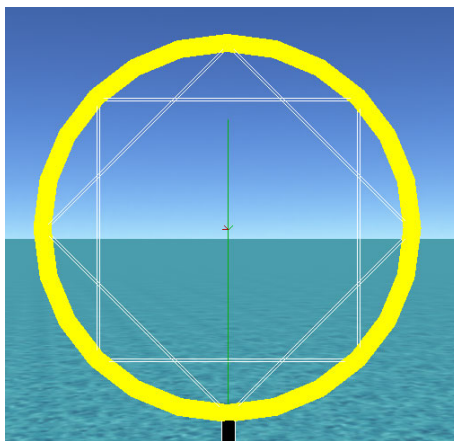
- co se změnilo od public bety - na co pozor u publikování na Play - jak probíhala propagace - jaké jsou statistiky, zpětná vazba a hodnocení + grafy - jak se měnila pozice v Play + grafy

5.7 Možnosti dalšího vývoje

- shrnout slabiny, rozepsat co by se dalo dál rozšiřovat, co má smysl a co spíš ne - hra má velký potenciál - monetizace - zdaleka se nevyčerpal popsáný návrh hry - stále co dělat - přidání třetí osy ovládání - směrovka - zmiňuje ji text o prototypu

Obrázek 5.4: Diagram tříd reprezentujících herní svět

Obrázek 5.5: Kolizní tvary některých herních objektů

Kapitola 6

Závěr

TODO: revize

Tento text shrnul možnosti vývoje 3D her na platformě Android, jeho přínosy a nedostatky. Dále se věnoval popisu letu skutečného letadla a z něho vycházející zjednodušené simulaci letu používané v hrách. Srovnává také existující metody ovládání leteckých her a navrhuje novou metodu, která závažnými nedostatky oproti ostatním netrpí. Navrhovaná metoda je založená na dotykovém vstupu za použití dvou prstů a nabízí velmi rychlé a přesné ovládání, čímž posiluje dojem že má hráč letadlo plně pod kontrolou.

Dále tato práce popsala návrh a prvotní implementaci hry, která toto ovládání využívá. Jde o hru kde hráč s akrobatickým letadlem prolétává brankami a snaží se doletět do cíle v co nejkratším čase. Hra je navržena tak, aby co nejvíce těžila z navržené ovládací metody, podpořila tak její platnost a v ideálním případě i její další rozšíření na poli leteckých her. V průběhu vývoje vznikl prototyp hry, na kterém se ověřily základní myšlenky a principy ovládání. Na několika testovacích subjektech se potvrdila jeho použitelnost a v současnosti probíhá vývoj další verze hry, tentokrát vystavené na knihovně Libgdx. Ta by měla implementovat popsané herní mechanismy a následně se rozvinout v plnohodnotnou hru. Detailní popis implementace v této práci chybí, neboť ta ještě není zcela ustálená a s velkou pravděpodobností se bude dále vyvíjet. Současně je v plánu před vydáním hry provést nejméně jedno rozsáhlejší a řádně zdokumentované uživatelské testování.

Literatura

- [1] IDC. *Android Marks Fourth Anniversary Since Launch with 75.0% Market Share in Third Quarter* [online]. listopad 2012 [cit. 28.12.2012]. Dostupné na: <http://www.idc.com/getdoc.jsp?containerId=prUS23771812>.
- [2] *Android Developers: Guides and reference* [online]. [cit. 28.12.2012]. Dostupné na: <http://developer.android.com/develop/>.
- [3] *Performance Tips: Use Native Methods Carefully* [online]. [cit. 28.12.2012]. Dostupné na: <http://developer.android.com/training/articles/perf-tips.html>.
- [4] *Platform Versions* [online]. [cit. 28.12.2012]. Dostupné na: <http://developer.android.com/about/dashboards/index.html>.
- [5] *Libgdx: Desktop/Android/HTML5 Java game development framework* [online]. [cit. 28.12.2012]. Dostupné na: <http://libgdx.badlogicgames.com>.
- [6] LANGEWIESCHE, W. *O umění létat*. [b.m.]: Baronet, 2010. ISBN 978-80-7384-307-6.
- [7] NASA. *The Beginner's Guide to Aeronautics* [online]. [cit. 28.12.2012]. Dostupné na: <http://www.grc.nasa.gov/WWW/K-12/airplane/>.
- [8] BANKS, C. *A discussion of methods of real-time airplane flight simulation* [online]. [b.m.]: The Pennsylvania State University, 2000 [cit. 28.12.2012]. Dostupné na: <http://www.aeroflight.com/files/meng.pdf>.
- [9] JIRKOVSKÝ, J. *Game industry*. [b.m.]: D.A.M.O., 2011. ISBN 978-80-904387-1-2.
- [10] JIRKOVSKÝ, J. *Game industry 2*. [b.m.]: D.A.M.O., 2012. ISBN 978-80-904387-3-6.